

ஓற்றுமையும் ஓப்புமையும்

கலாநிதி. ஆ. கந்தையா

ஒற்றுமையும் ஒப்புமையும்

கலாநிதி ஆ. கந்தையா
எம். ஏ. (சென்னை), பிஎச். டி. (இலண்டன்)

கல்விச் சேவை ஆணைக்குழு உறுப்பினர்

சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர்,
இலங்கை திறந்த பல்கலைக்கழகம்

1989

உரிமை பதிவு

முதற் பதிப்பு: மார்ச்சு 1989

விற்பனை உரிமை: ஆசிரியருக்குரியது.

ஆசிரியரின் மற்றைய நூல்கள்

இந்து சமயம் (பாட நூல்)

திருக்கேதீச்சரம்

மலரும் மணமும்

இலக்கிய வளம்

சிந்தனை வளம்

உள்ளத்தனையது உயர்வு

தந்தையின் பரிசு

செவ்வேள்

கற்பனை வளம்

ஞானச் சுடர்

கற்பனை ஊற்று

தொலைக் கல்வி

தொலைக் கற்பித்தல்

சீராக்கம் வேண்டாமா?

ஐந்து கோடுகள்

Tamil without a Teacher - Block I.

Mystic Love

Cult and worship of Murukan

Muruka Worship and the Concept of Bhakti

Copy right reserved

Orrumaiyum Oppumaium

by

Dr. A. Kandiah

First Edition: March 1989

Price Rs. 35/-

Printed at Star Line Printers, Colombo 14.

முன்னுரை

ஒப்பியல் ஆய்வுகள் மிகக் குறைவாகவே தமிழில் வெளி வருகின்றன. பல்கலைக்கழகங்களிலே ஆய்வை மேற்கொள்வோரும் ஒப்பியல் ஆய்வை விரும்பி மேற்கொள்வதில்லை. தொன்மையும், பல்வேறு இலக்கியங்களும், நீண்ட கால இலக்கிய வரலாறும் உடைய தமிழிலே ஒப்பியல் ஆய்வுகள் பல வெளிவருதல் வேண்டும். அவ்விழைவால் மலர்ந்ததே ஒற்றுமையும் ஒப்புமையும் என்னும் இச்சிறிய ஆய்வு நூல்.

சிலப்பதிகாரத்தைப் பற்றியும் மணிமேகலையைப் பற்றியும் பல நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. அவற்றுள் சில இரண்டு காப்பியங்களையும் ஒப்பிட்டு எழுதப் பெற்றவை. இந்நூலும் இரண்டு காப்பியங்களையும் ஒப்பிட்டு எழுதப் பெற்றதாகும். ஒற்றுமையுள்ள சொற்றொடர்கள், வருணனைகள், உவமைகள், கருத்துகள், நிகழ்ச்சிகள் என்பன இந்நூலிலே ஒப்பிட்டு ஆராயப்பட்டுள்ளன.

ஐந்து தலைப்புகளிலே ஒற்றுமைகள் பகுத்துக் காட்டப் பட்டிருப்பினும், அவை ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையன போலத் தோன்றலாம். மேலும் அவற்றைத் தவிர்த்து இன்னும் பல ஒற்றுமைகளும் இருக்கலாம். அவற்றையும் அறிஞர்கள் கண்டு வெளியிடுதற்கு இவ்வாய்வு வழிகாட்டியாக அமையுமென நம்புகின்றேன்.

குறைகளைக் காணாது நிறைகளைக் காண்பதே அறிஞர்கள் பண்பாகும். அதுவே ஆக்கத்துக்கு வழிவகுக்கும்!

ஆ. க.

இலங்கை திறந்த பல்கலைக்கழகம்,
நாவல,
நுகேகொடை,
19.3.1989

உள்ளே

1. சிலப்பதிகாரம்	1
2. மணிமேகலை	7
3. இரட்டைக் காப்பியங்கள்	12
4. ஒற்றுமைகள்	15
(அ) சொற்றொடர் ஒற்றுமை	15
(ஆ) வருணனை ஒற்றுமை	18
(இ) உவமை ஒற்றுமை	22
(ஈ) கருத்து ஒற்றுமை	27
(உ) நிகழ்ச்சி ஒற்றுமை	31
முடிவுரை	48
குறிப்புகள்	52
துணை நூல்கள்	60

சிலப்பதிகாரம்

தமிழிலுள்ள ஐம்பெருங் காப்பியங்களுள் முதலில் வைத்து எண்ணப்படுவது சிலப்பதிகாரம். இதனை இயற்றியவர் இளங்கோவடிகள். குடநாட்டு வேந்தரும் சேரலன் மரபினருமான இளங்கோவடிகள் தம் அரசு பதவியைத் துறந்து விட்டுத் 'திருக்குணவாயிற் கோயிலில்' தங்கியிருந்தார். இதனை,

குணவாயிற் கோட்டத் தரசுதுறந் திருந்த
குடக்கோச் சேர லிளங்கோ வடிகட்கு 1

என்று சிலப்பதிகாரப் பதிகம் குறிப்பிடுகின்றது. இவ்வடிகளால், இவர் செங்குட்டுவனின் தம்பி என்பதும், தம் தமயனின் அல்லலைப் போக்க அரசு பதவியைத் துறந்த செம்மல் என்பதும் தெரிய வருகின்றன. சிலப்பதிகாரத்தின் இறுதிக் காதையான வரந்தரு காதையில்,

யானுஞ் சென்றே னென்னெதி ரெழுந்து
தேவந் திகைமேற் றிகழ்ந்து தோன்றி 2

என்ற அடிகளில் இளங்கோவடிகள், கதையில் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொள்வதாலும் இஃது இனிது தெளிவாகின்றது.

இளங்கோவடிகளின் சமயம் பற்றி வெவ்வேறு கருத்துகள் முன் வைக்கப்பட்டுள்ளன. 'குணவாயிற் கோட்டத்து அரசு துறந்திருந்த' என்று பதிகத்தில் வருகின்ற முதல் தொடர், இவர் சமணத் துறவியெனக் கருதுவதற்கு இடமளிக்கின்றது. தமது சமணக் கொள்கையைப் புலப்படுத்தவே கவுந்தியடிகளைக் காப்பியத்திற் படைத்தாரெனக் கூறி, இக்கருத்தை மேலும் வலியுறுத்துவர். இன்னும் சிலர், இளங்கோவடிகளைச் சைவ சமயத்தவரெனக் கூறுவர். சிலப்பதிகாரத்திலிருந்து பல விடயங்களைச் சான்றுகாட்டி இளங்கோவடிகளின் சமயம் சைவமே என்று டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் நிறுவுகின்றார்.³ இவ்வாறு வெவ்வேறு கருத்துகளைப் பலர் முன் வைத்திருப்பினும், சமய ஒருமைப்பாட்டினையும் அமைதியினையும் சிலப்பதிகாரத்தின் மூலம் கூறவந்தவர் இளங்கோவடிகள் என்று எடுத்துரைப்பதே சாலப் பொருந்தும்.

இளங்கோவடிகள் வாழ்ந்த காலத்தைப் பற்றியும் வெவ்வேறு கருத்துகள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. "இந்நூலில் கயபாகு என்னும் இலங்கை வேந்தன் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளான். இவன் இலங்கையிலே அரசாண்ட காலம் கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டு என்பார். எனவே சிலப்பதிகாரம் தோன்றிய காலமும் அவன் வாழ்ந்த காலமே என்பார். இதற்கு மாறாகக் கட்டுரை காதையில் வரும்,

ஆடித் திங்கட் பேரிருட் பக்கத்
 தழல்சேர் குட்டத் தட்டமி ஞான்று
 வெள்ளி வாரத் தொள்ளொரி யுண்ண
 உரைசான் மதுரையோ டரைசுகே றுறுமெனும்

(23: 133—136)

என்ற அடிகளை ஆராய்ந்த திரு. கண்ணுசாமி பிள்ளையவர்கள் இந்நூலின் காலம் கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டு என்பார். திரு. வையாபுரிப் பிள்ளையும் இக்கருத்தினையே உடையார். சிலப்பதிகாரம், ஆசிரியப்பா யாப்பினையே

பெரும்பாலும் கொண்டுள்ளதாலும் சமயப் பூசலைக் கொண் டிராததாலும், கரி காலன் இறந்த காலத்திற் குறிக்கப்பெற் றிருப்பதாலும், செங்குட்டுவன் கதையைக் கூறுவதாலும் நூற்றுவர், கன்னர் என வரும் சதகர்ணிகர்கள் என்ற வடநாட்டு வேந்தர் கூறப்படுவதாலும் ஆகிய இன்றோன்ன காரணங்களால் இதனை இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த நூல் என்றே அறிஞர் பலர் துணிகின்றனர்.'’⁴

சிலப்பதிகாரத்தில் இயல், இசை, நாடகம் என்னும் முத்தமிழும் விரவி வருகின்றன. அதனால் இதனை முத்தமிழ்க் காப்பியம் என்று போற்றுவர்; நாடக உறுப்புகளை உடைய தாதலின் நாடகக் காப்பியம் என்றும் கூறுவர்; உரைப் பாட்டும், இசைப் பாட்டும் இடையிடையே விரவப் பெற்ற தாதலின் உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள் என்றும் பெயரிட்டு அழைப்பர்.

சிலப்பதிகாரம் உலகிற் சிறந்த காப்பியங்களுள் ஒன்றாய் இருக்கும் பண்புகளைப் பெற்றிருப்பதோடு, அவற்றுள் தலை சிறந்தது என்று பாராட்டப்படவேண்டிய தகுதியும் உடையது. “நெஞ்சை அள்ளும் சிலப்பதிகாரம் என்றோர் மணி யாரம் படைத்த தமிழ்நாடு”⁵ என்று சிலப்பதிகாரத்தைப் பாரதியார் பாராட்டிப் பாடியுள்ளார்.

தலைசிறந்த காப்பியமான சிலப்பதிகாரம் எழுந்த காரணத்தைச் சிலப்பதிகாரப் பதிகம் எடுத்துரைக்கின்றது; செங்குட்டுவன் தன் பரிவாரங்களுடன் மலைவளம் காணச் சென்றான். அங்கே குன்றக் குறவர்களைச் செங்குட்டுவன் சந்தித்தான். கண்ணகி தம் கண்முன் விண்புலம் ஏகிய வியத்தகு காட்சியினை அவர்கள் செங்குட்டுவனுக்குக் கூறினர். அங்கே சாத்தனாரும் அமர்ந்திருந்தார். அவர் குறவர்கள் கூறியவற்றை ஆமோதித்து, நிகழ்ந்த கதை முழுவதையும் எடுத்துரைத்தார். இதனை,

அரைசியல் பிழைத்தோர்க் கறங்கூற் றுவதூஉம்
 உரைசால் பத்தினிக் குயர்ந்தோ ரேத்தலும்
 ஊழ்வினை யுருத்துவந் தூட்டு மென்பதூஉம்
 சூழ்வினைச் சிலம்பு காரண மாகச்
 சிலப்பதி கார மென்னும் பெயரால்
6

என்று பதிகம் கூறும். எனினும், சிலப்பதிகாரத்திலுள்ள இப்பதிகத்தைப் பற்றிப் பலர் பலவாறு கூறுவர். சிலர் இதனை இளங்கோவடிகளே செய்தார் என்பர்; வேறுசிலர் இதனை இளங்கோவடிகள் இயற்றவில்லை; பிற்காலத்தில் புலவர் யாரோ எழுதிச் சேர்த்தனரெனக் கூறுவர்.

“அரைசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறங்கூற்று ஆவது”, மதுரையில் பாண்டியன் மாண்டதால் விளக்கம் பெறுகின்றது. “உரைசால் பத்தினிக்கு உயர்ந்தோர் ஏத்தல்”, கண்ணகியைப் பலரும் போற்றுவதாலும், வானவரே வந்து அவளை விண்ணுலகுக்கு அழைத்துச் செல்வதாலும் புலனாகின்றது. “ஊழ்வினை உருத்துவந்து ஊட்டும் என்பது”, நெடுஞ்செழியன் நீதி நெறியினின்று தவறியமையாலும், கோவலன் கொலைப்பட்ட செயலாலும் தெளிவாகின்றது.

மேலே கூறியவற்றை நிலைநாட்டவே இளங்கோவடிகள் சிலப்பதிகாரத்தைச் செய்தார் என்பதைப் பதிக வாயிலாக அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. இவை மூன்றும் புகார்க் காண்டம், மதுரைக் காண்டம் ஆகிய இரண்டு காண்டங்களிலேயே இடம்பெறுகின்றன. ஆனால் மூன்றாவதாக இன்னொரு காண்டத்தையும் இளங்கோவடிகள் தந்துள்ளார். அந்த வஞ்சிக் காண்டத்திலே செங்குட்டுவனின் சிறப்பையும் அதன் வாயிலாகச் சேரர் பெருமையையும் அடிகளார் எடுத்துக் கூறினாரெனக் கூறலாம்.

வஞ்சிக் காண்டத்திற் செங்குட்டுவனின் சிறப்பைக் கூறு வதுபோல, இளங்கோவடிகள் சோழன் சிறப்பைப் புகார்க் காண்டத்திலும், பாண்டியனைப் பற்றிய செய்திகளை மதுரைக் காண்டத்திலும் எடுத்துரைக்கின்றார். எனவே தமிழ் வேந்தர் மூவரையும் புகழ்ந்து கூறுகின்ற ஒரு காப்பியமாகச் சிலப்பதிகாரம் திகழ்கின்றது. இவ்வாறு முடியுடை மூவேந்தரை இணைத்துப் பேசுவதனால் இதனை ஓர் ஒற்றுமைக் காப்பியம் என்று பாராட்டிப் புகழ்வர். முடியுடை மூவேந்தர் ஒற்றுமை இல்லாமல் அடிக்கடி போரிட்டனர்; பூசலும் பொருமையும் நிலவின. இவற்றை அவதானித்து இளங்கோவடிகள் சிலப்பதிகாரத்தை ஒற்றுமைக் காப்பியமாகத் தமிழ் நாட்டிற்குத் தந்தாரெனக் கூறின் அது மிகப் பொருத்தமாகும்.

சிலப்பதிகாரத்திற் பத்துக் காதைகள் இருக்கின்றன. அவற்றுள் இந்திரவிழவூரெடுத்த காதை, கானல்வரி, வேட்டுவவரி, ஆய்ச்சியர் குரவை, குன்றக் குரவை முதலிய வற்றில் முறையே மருதம், நெய்தல், பாலை, முல்லை, குறிஞ்சி ஆகிய திணைகளும், கூத்து, பாட்டு, விழா முதலிய செய்திகளும் விரவி வந்துள்ளன. வஞ்சிக் காண்டம் புறத்திணைக் குரிய செய்திகளாகிய காட்சி, கால்கோள், நீர்ப்படை, நடுகல் முதலியவற்றைப் புலப்படுத்தி நிற்கின்றது. இவ்வாறு தமிழர்களின் பண்புகளையும் சிறப்புகளையும் தன்னகத்துக் கொண்டு சிலப்பதிகாரம் மிளிர்கின்றது.

சங்க காலத்திலே தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்களே தோன்றின. அவை அகம், புறம் என்ற பெரும் பிரிவுகளுள் அடங்கும். அவ்வாறு தோன்றிய பாடல்களைத் தொடர்ந்து, முதன்முதலிலே காப்பியமாக மலர்ந்தது சிலப்பதிகாரமாகும். அஃதாவது சமுதாயப் பாடல்களை ஒருவரைப் பற்றிய தொடர்ச்சியான முழுக் கதையினையும் ஊரும், பேரும், நாடும் கிளத்திக் கூறும் பாடல்களைக் காண்டதாகச் சிலப்பதிகாரத்தை இளங்கோவடிகள் இயற்றினார்.

உலகிலே பல காப்பியங்கள் தோன்றின. அவை உயர்ந்தோர், தேவர்கள், அரசர்கள் போன்றோரைக் காப்பியத்தலைவர்களாகக் கொண்டுள்ளன. அவைக்கு மாறாகக் கோவலன், கண்ணகி போன்ற சாதாரண மக்களையே காப்பியத்தலைவர்களாகக் கொண்டு தம் காப்பியத்தை இளங்கோவடிகள் பாடினார். இதன் காரணமாகக் குடிமக்கள் காப்பியம் என்று சிலப்பதிகாரத்தைப் பலரும் பாராட்டுகின்றனர்; போற்றிப் புகழ்கின்றனர்.

“இவற்றால் நம் சிலப்பதிகாரம், உலகத்துச் சிறந்த காவி யங்களாகக் கருதப்படுபவைகளைக் காட்டிலும் இசைவு சிறந்து விளங்குகிறது என்றும், உலகத்துச் சிறந்த நாடகங்களுள் சேக்ஸ்பியரின் மக்பெத் ஒன்றே இதைப்போலச் சிறப்புடையது என்றும் அறிகிறோம். அடிகள் தமிழுக்கு அளித்த இக்காவியம் உலகத்திலே சிறந்த நூல்களில் ஒன்றாயமையும் தகுதி சிறக்கப் பெற்றிருப்பதோடு அவற்றுள் ஒளி மிக்கதாயும் இருக்கிறது” என்று மார்க்க பந்து சர்மா பாராட்டியுள்ளார். 7

சிலப்பதிகாரத்தையும் மணிமேகலையையும் படித்துத் தமது உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்த ஆந்திர அறிஞர் சி. ஆர். ரெட்டி அவர்கள் இத்தகைய இலக்கியம் தமது தெலுங்கு இலக்கியத்திலே இல்லாதிருப்பதைக் கண்டு பொறாமை கொள்வதாகக் கூறுகின்றார். 8

2

மணிமேகலை

ஐம்பெருங் காப்பியங்களுள் ஒன்று மணிமேகலை, இக் காப்பியத்தைச் செய்தவர் சாத்தனார். சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும் ஒரே காலத்தில் தோன்றியவை என்பதைச் சிலப்பதிகாரமே குறிப்பிடுகின்றது என்று சிலர் கூறுவர். மணிமேகலையின் கதை சிலப்பதிகாரக் கதையோடு தொடர்புடையது.

“சீத்தலைச் சாத்தனாராற் செய்யப்பட்ட மணிமேகலையும், கொங்குவேளிராற் செய்யப்பட்ட தொடர்நிலைச் செய்யுளும் போல்வன” என்று மணிமேகலையின் சிறப்பை உரையாசிரியரான பேராசிரியர் பாராட்டியுள்ளார்.⁹ பிற்காலத்தில் வாழ்ந்த துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச அடிகள், “கொந்தார் குழல் மணிமேகலை நூல் நுட்பம் கொள்வதெங்ஙன்” என்று சிறப்புக்காட்டிக் கூறியுள்ளார். அம்பிகாபதி என்னும் ஆசிரியர், “மாதவி பெற்ற மணிமேகலை நம்மை வாழ்விப்பதே” என்று நயம்பெற எடுத்துரைத்தார். இவை யாவும் மணிமேகலையின் அரும்பெருஞ் சிறப்பைப் புலப்படுத்துவனவாகும்.

மணிமேகலை கூலவாணிகன் சாத்தனாரால் அருளிச் செய்யப்பட்டு, சிலப்பதிகார ஆசிரியர் இளங்கோவடிகளால் கேட்கப்பெற்ற பெருமையை உடையது. இவ்வுண்மையைச் சிலப்பதிகார நூற்கட்டுரைக்கண், “மணிமே கலைமே லுரைப் பொருண் முற்றிய சிலப்பதிகார முற்றும்”¹⁰ என இளங்கோவடிகள் எடுத்துரைப்பதாலும், மணிமேகலைப் பதிகத்தில்,

இளங்கோ வேந்தன் அருளிக் கேட்ப
வளங்கெழு கூல வாணிகள் சாத்தன்
மாவண் தமிழ்த்திறம் மணிமே கலைதுறவு
ஆறாம் பாட்டினுள் அறியவைத் தனனென் ॥

என்று கூறப்படுவதாலும் அறியலாம்.

மணிமேகலை பௌத்த சமயக் கோட்பாடுகளைப் பலபட விரித்துரைக்கின்றது. சங்க காலத் தொகை நூல்கள், சங்கச் சான்றோர்கள் அவ்வப்போது தனித்தனியாகப் பாடிய பாட்டுகளின் தொகுப்பாகும். மணிமேகலை, கோவலனுக்கும் மாதவிக்கும் பிறந்த மகளான மணிமேகலையின் வரலாறு தழுவி, புத்த தருமத்தை விரித்துரைக்கும் குறிப்புடன் தோன்றிய தொடர்நிலைச் செய்யுளாகும். எனவே மணிமேகலை என்ற காப்பியம் சங்க காலத்துக்குப் பின்னரே தோன்றியிருத்தல் வேண்டும். மேலும் இக்காப்பியத்தின் பதினெட்டாவது காதையான உதயகுமரன் அம்பலம் புக்க காதையில் குச்சரக் குடிகை* குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.¹² இது கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டிலே தோன்றியதென ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர். மேலும் சிலப்பதிகாரத்துக்குப் பின்னரே மணிமேகலைக் காப்பியம் எழுந்திருக்க வேண்டுமென்பது வரலாற்று ஆசிரியர்கள் பலரின் கருத்தாகும்.

சாத்தனார் பௌத்த சமயத்தவர். பௌத்த சமயக் கோட்பாடுகளைப் பரப்ப வேண்டும் என்ற குறிக்கோளைக் கொண்டவர். எனவே, தமது குறிக்கோளை மணிமேகலை என்ற தம் காப்பியத்தின் வாயிலாக நிறைவேற்றக் கருதினார். இதன் காரணமாகச் சிலப்பதிகாரத்தின் குறிக்கோளுக்கு வேறு பட்டதாக மணிமேகலை அமைவதாயிற்று.

*கூர்ச்சர நாட்டுப் பணியமைந்த சிறிய கோயில் என்பார். குசல குண்டிகை என்பாரும் உளர்.

சாத்தனார் தமது காப்பியத்தில் திருவள்ளுவருக்கு ஏற்றம்
கொடுத்துள்ளதைக் காணலாம். திருக்குறளில், வாழ்க்கைத்
துணைநலம் என்ற அதிகாரத்தில் வரும்,

தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றெழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யும் மழை¹³

என்ற குறளைச் சாத்தனார் அடிமாறாமல் அப்படியே எடுத்து
மணிமேகலையிலே,

தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றெழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யும் பெருமழை என்றஅப்
பொய்யில் புலவன் பொருளுரை தேறும்¹⁴

என்று சேர்த்துள்ளதைக் காண முடிகின்றது.

பௌத்த சமயக் கோட்பாடுகளை எடுத்துரைக்கும் காப்பிய
மாக இருப்பினும், பிற சமயக் கருத்துகளையும் சாத்தனார்
எடுத்துக் கூறுகின்றார். ஓரிடத்தில், மனத்தொடு கூடாவிடின்
செய்த வினை சிறிதும் வந்து பயனளியாது என்பதைச்
சாத்தனார் வலியுறுத்தக் காணலாம்.

சிந்தை யின்றியுஞ் செய்வினை யுறுமெனும்
வெந்திறல் நோன்பிகள் விழுமங் கொள்ளவும்
செய்வினை சிந்தை யின்றெனின் யாவதும்
எய்தா தென்போர்க் கேது வாகவும்¹⁵

என்பது சாத்தனார் கூற்று. மனத்தொடு ஊழ்வழி வினைப்
பயன்தராது என்பதனை வள்ளுவனும் வலியுறுத்தியுள்ளான்.

இன்ன வெனத்தா னுணர்ந்தவை துன்னமை
வேண்டும் பிறன்கட் செயல்¹⁶

எனத்தானும் எஞ்ஞான்றும் யார்க்கும் மனத்தானும்
மாணசெய் யாமை தலை 17

என்பவை வள்ளுவன் வலியுறுத்தும் கோட்பாடுகள் ஆகும்.

இன்றோர் இடத்தில் இளமை, யாக்கை, செல்வம் என்பன
நிலையில்லாதன என்பதைச் சாத்தனார் வற்புறுத்தி அறத்தின்
மாட்சியினை வலியுறுத்துகின்றார்.

இளமையும் நில்லா யாக்கையும் நில்லா
வளவிய வரன்பெருஞ் செல்வமும் நில்லா
புத்தே ஞலகம் புதல்வருந் தாரார்
மிக்க அறமே விழுத்துணை யாவது 18

என்பதே சாத்தனார் வலியுறுத்துவது. செல்வம் நிலையாமை,
இளமை நிலையாமை, யாக்கை நிலையாமை என்பன பற்றி
நாலடியார் விரித்துரைக்கின்றது.¹⁹ நாலடியாரிலுள்ளவற்
றைத் தமது மணிமேகலையிலே சாத்தனார் எடுத்தாண்டா
ரெனக் கூறலாம்.

இக்காப்பியம் மணிமேகலையின் கதையை எடுத்துரைக்
கின்றது. காவிரிப்பூம்பட்டினத்து வணிகர் குலத்திலே
தோன்றிய கோவலனுக்கும் மாதவி என்னும் கணிகைக்கும்
பிறந்தவள் மணிமேகலை. இவளை அறச் செல்வியாக-தவச்
செல்வியாகச் சாத்தனார் படைத்துக் காண்பிக்கின்றார்.
கதைத் தலைவியான இவளின் பெயரே காப்பியத்தின் தலைப்
பாக அமைந்துள்ளது.

“மக்கட் சமுதாயத்தை அல்வழி நீக்கி, நல்வழிப்படுத்த
எழுந்த ஒரு சீர்திருத்தக் காவியம் மணிமேகலை. இலக்கிய
உலகில் இந்நூலின் தனிச் சிறப்பு இது..... இல்லறக்
குடியிற் பிறந்த வணிகப் பெண் நாடறிய ஆற்றல் காட்டிச்
சிலப்பதிகாரத்தின் தலைவியாகின்றாள். இஃது ஓர் இலக்கியப்

புரட்சி, பரத்தைத் தொழிலிற் கன்றிய சித்திராபதியின்
பேர்த்தி மணிமேகலை காவியத் தலைவியாகிறாள். இது முன்
னையதிலும் பெரும் புரட்சியன்றோ?..... பரத்தை ஒழிப்
போடு மதுவொழிப்பு, சிறையொழிப்பு என்றனைய சமு
தாயச் சீர்திருத்தங்களின் களஞ்சியம் இக்காவியம்!” என்று
டாக்டர் வ. சுப. மாணிக்கம் எடுத்துரைத்துள்ளார்.20

3

இரட்டைக் காப்பியங்கள்

சிலப்பதிகாரத்தையும் மணிமேகலையையும் இரட்டைக் காப்பியங்கள் என்று கூறுவர். இவை இரண்டும் ஒரே காலத்தில் வாழ்ந்த இரு பெரும் புலவர்களாலே இயற்றப்பட்டவை. எனவே இக்காப்பியங்கள் இரண்டையும் ஒரே காலத்தில் தோன்றியவையெனச் சிலரும், சிலப்பதிகாரத்தின் பின்னரே மணிமேகலை தோன்றியதென வேறு சிலரும் கூறுவர்.

ஐம்பெருங் காப்பியங்களுள் இந்த இரண்டு காப்பியங்களும் வைத்தெண்ணப்படுகின்றன. மணிமேகலையின் கதை சிலப்பதிகாரக் கதையோடு தொடர்புடையது; சிலப்பதிகார ஆசிரியர் இளங்கோவடிகளாற் கேட்கப்பெற்ற பெருமையை உடையது.²¹

சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும் பதிகத்துடன் ஒவ்வொன்றும் முப்பது காதைகளைக் கொண்டுள்ளன. பதிகத்துடன் 'மங்கல வாழ்த்துக் காதை' முதல் 'வரந்தரு காதை' ஈரூக முப்பது காதைகளைக் கொண்டதாகச் சிலப்பதிகாரம் அமைந்துள்ளது. பதிகத்துடன் 'விழாவறை காதை' முதல் 'பவத்திறமறுகெனப் பாவைநோற்ற காதை, ஈரூக முப்பது காதைகளை உடையதாய் மணிமேகலை உள்ளது. எனவே இரு பெரும் புலவரும் தத்தம் காப்பியத்தை முப்பது காதைகளைக் கொண்டதாக இயற்றியுள்ளனர். 'பதிகம்' சிலப்பதிகாரத்திற்கும் உண்டு; மணிமேகலைக்கும் உண்டு.

கோவலன், கண்ணகி, மாதவி ஆகிய மூவரின் வரலாற்றைச் சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது. கோவலனுக்கும் மாதவிக்கும் பிறந்த பெண் மணிமேகலை. அவளின் கதையை மணிமேகலை எடுத்துரைக்கின்றது. கண்ணகி வீரச் செல்வியாக விளங்குகிறாள்; மாதவி அன்புச் செல்வியாகக் காட்சி தருகிறாள்; மணிமேகலை அறச் செல்வியாகத் தோன்றுகிறாள்.

சிலம்பைச் சுற்றி அமைந்த கதை ஆதலின், சிலப்பதிகாரம் என்ற பெயர் வந்தது. கதைத் தலைவியின் பெயரே காப்பியத்தின் தலைப்பாக அமைந்து மிளிர்வது மணிமேகலை. இல்லறக் குடியிற் பிறந்த வணிகப் பெண் நாடறிய ஆற்றல் காட்டிச் சிலப்பதிகாரத்தின் தலைவியாகிறாள். பரத்தைத் தொழிலிலே ஈடுபட்டிருந்த சித்திராபதியின் பேர்த்தி மணிமேகலையின் தலைவியாகிறாள்.

சிலப்பதிகாரத்தைச் செய்த இளங்கோவடிகளைச் சைவ சமயத்தவர் என்று கூறுவர். மணிமேகலையைச் செய்த, சாத்தனாரைப் பௌத்த சமயத்தவர் என்பர். பௌத்த சமயக் கருத்துகளைப் பரப்ப வேண்டும் என்ற குறிக்கோளுடனேயே சாத்தனார் மணிமேகலையை இயற்றினார் என்று தெரிகிறது. “சிலப்பதிகாரம் சமய ஒற்றுமையைக் கூறுகின்றது; மணிமேகலை சமயப் பூசல்களை வளர்த்து நிற்கின்றது. இக்காரணத்தால் இந்த இரண்டு காப்பியங்களும் ஒரே காலத்தில் தோன்றவில்லை என்றும், வெவ்வேறு காலத்திலே தோன்றியவை என்றும் கூறுவர்.”²² ஒரே காலத்தில் இரு வேறுபட்ட கோட்பாடுகளைக் கொண்ட காப்பியங்கள் தோன்றுவதற்கு இடமில்லை என்பதை யாவரும் ஏற்றுக் கொள்வர்.

தமிழ் மொழியில் முதன்முதல் தோன்றிய சமயக் காப்பியமாக மணிமேகலை திகழ்கின்றது. மணிமேகலையிற் பாளி மொழிச் சொற்களும் வடமொழிச் சொற்களும் மலிந்து காணப்படுகின்றன. சமயக் கருத்துகளைத் தமிழிலே எழுதப்

புகுந்ததால் இவ்வாறு பிறமொழிச் சொற்களைப் புகுத்த வேண்டியதாயிற்று. சங்க இலக்கியங்களில் ஒன்றிரண்டு, விழுக்காடு எண்ணிக்கையான வடமொழிச் சொற்களே காணப்படுகின்றன. ஆனால் மணிமேகலையில் பத்து அல்லது பதினைந்து விழுக்காடு எண்ணிக்கையான வடமொழிச் சொற்கள் இடம்பெறுகின்றன. “சமய சம்பந்தமான சில சொற்களையும் தொடர்களையும் வேறு சிலவற்றையும் இடத்துக் கேற்ப இவர் மொழிபெயர்த்து அமைத்திருத்தல் மிகப் பாராட்டுதற்கு உரியதொன்றாகும்” என்று டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் கூறியுள்ளார்.*

*டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர், மணிமேகலை முன்னுரை, ப. XXVI.

4

ஒற்றுமைகள்

சிலம்பிலும் மேகலையிலும் ஒற்றுமையுள்ள சொற்றொடர்கள், வருணனைகள், உவமைகள், கருத்துகள், நிகழ்ச்சிகள் என்பன பரக்கக் காணப்படுகின்றன. இரு காப்பியங்களையும் ஊன்றி நோக்குவார் இவ்வொற்றுமைகளை இனிது காண்பார். அவை முழுவதையும் ஒப்பிட்டு ஆய்வது எளிதன்று. எனினும், முக்கியமான பலவற்றைப் பொருத்தமான தலைப்புகளின் கீழ் ஒப்பிட்டு ஆய்வாக மேற்கொள்ளப்படுவதை இனி வரவுள்ள பகுதிகளிற் காணலாம்.

(அ) சொற்றொடர் ஒற்றுமை

சிலப்பதிகாரத்திலும் மணிமேகலையிலும் ஒரே சொற்றொடர்கள் சில எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. அவ்வாறு எடுத்தாளப்பட்டுள்ள பத்துச் சொற்றொடர்களும் அவை எடுத்தாளப்பட்ட இடங்களும் கீழே கொடுக்கப்படுகின்றன. இரு பெரும் புலவர்களும் இச்சொற்றொடர்களைக் கையாண்டுள்ள முறையும் அச்சொற்றொடர்கள் புலப்படுத்தி நிற்கும் பொருளும் பெரும்பாலும் ஒற்றுமை உள்ளனவாக இருப்பதைக் கீழேயுள்ள விளக்கம் தெளிவு செய்கின்றது.

உருவிலாளன் என்ற தொடரை இளங்கோவடிகள் சிலப்பதிகாரத்தில் மனையறம்படுத்த காதையில் உருவிலாளனைக் 'காமன்' என்ற பொருளில் எடுத்துரைக்கின்றார்.²³ இதே

தொடரைச் சாத்தனார் மணிமேகலா தெய்வம் வந்து தோன்றிய காதையிலே எடுத்தாண்டுள்ளார். 'உருவிலாள னொடுருவம் பெயர்ப்ப' ²⁴ என்பது சாத்தனார் கூற்று, 'இவ ளுருவைக் கண்டவுடன் இளங்கோனுக்குக் காமவுபாதை உண்டாயிற்று' என்பது இவ்வடியின் பொருளாகும். ²⁵

வம்ப மாக்கள் என்ற தொடர் மணிமேகலையில் மலர்வனம் புக்க காதையில் வருகின்றது. 'புதியராய் வரும் மக்கள்' என்ற பொருளில் வந்துள்ளது. ²⁶ சிலப்பதிகாரத்தில் இந்திர விழலூரெடுத்த காதையில் இத்தொடர் சிறிது மாற்றத் தோடு, 'புலம்பெயர் மாக்கள்' என வருகின்றது. ²⁷ 'பிறந்த நிலத்தை விட்டுப்போந்த பரதேசிகள்' என இதற்கு அடி யார்க்கு நல்லார் உரை கண்டுள்ளார். ²⁸

சுந்தரச் சுண்ணம் என்ற தொடரை இளங்கோவடிகளும் சாத்தனாரும் எடுத்தாண்டுள்ளனர். 'நிறமமைந்த சுந்தரப் பொடி' என்ற பொருளில் இத்தொடர் வந்துள்ளது. ²⁹

வினையா மழலை என்ற தொடர் சிலப்பதிகாரத்தில் வேனிற் காதையிலும், மணிமேகலையில் பளிக்கறை புக்க காதையிலும் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. ³⁰ இத்தொடர் 'முதிராத மழலை மொழி' என்ற பொருளில் வந்துள்ளது. மாதவி அனுப்பிய திருமுகத்தை 'வினையா மழலையால்' எழுதினாள் என்று இளங் கோவும், மணிமேகலைக்கு 'முதிராத மழலைமொழி முதிர்ந் தது' என்று சாத்தனாரும் எடுத்துரைக்கின்றனர்.

நிகர் மலர் என்ற தொடரை இரு புலவர்களும் எடுத்தாண்டுள்ளனர். இளங்கோவடிகள் கனத்திறமுரைத்த காதையில் மகளிர், முல்லையின் ஒளிமிக்க மலர்களை நெல்லுடன் கலந்து தூவினர் என்ற பொருளிலே எடுத்துரைக்கின்றார். 'நிகர் மலர்' என்பது 'ஒளி மலர்' என்ற பொருளில் வந்துள்ளது. ³¹ மலர்வனம் புக்க காதையில் மணிமேகலைக்கு மாலை தொடுக்க ஒளிபொருந்திய மலர்களைக் கொண்டு வருமாறு மாதவி பணித்ததாகச் சாத்தனாராற் குறிப்பிடப்

பட்டுள்ளது. இங்கேயும் 'ஒளி மலர்' என்ற பொருளிலேயே எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது.³²

நாறைங் கூந்தல் என்ற தொடரை இளங்கோவும் சாத்தனாரும் எடுத்தாண்டுள்ளனர். நாடுகாண் காதையில், கோவலன் கண்ணகியை நோக்கி "நாறைங் கூந்தல்" என்று விளிப்பதாக இளங்கோ கூறுகின்றார்.³³ "நாறுகின்ற ஐம்பாலாகிய கூந்தல்" என்ற பொருளில் சாத்தனார் எடுத்துரைக்கின்றார்.³⁴ கூந்தலில் ஐந்து வகை உண்டு. அதனால் நாறு + ஐங்கூந்தல் எனக் கூறினார்.

கண்மணி என்ற தொடர் இரண்டு காப்பியங்களிலும் வருகின்றது. "கண்மணி யனையாற்குக் காட்டுக" என்று கூறி மாதவி ஓலையைத் தன்னிடம் கொடுத்ததாகக் கௌசிகன் கோவலனுக்குக் கூறினான்³⁵ என்பது இளங்கோவின் கூற்று, "கண்மணி யனையான் கடிதீங் குறுகென" என்று சாத்தனார் எடுத்துரைத்தார்.³⁶ "கண்ணினுள் மணியனைய கணவன் விரைவில் ஈண்டு வருக என்று ஆதிரை நல்லாள் வேண்டினாள்" என்பது சாத்தனாரின் கூற்று.

பெரும் பெயர் மன்னவன் என்ற தொடரை இளங்கோவடிகளும் சாத்தனாரும் எடுத்தாண்டுள்ளனர். "பெரும்புகழை உடைய மன்னவன்" என்று பாண்டியனை இளங்கோ குறிப்பிடுகின்றார்.³⁷ "பெரும்பெயர் மன்ன நின்றபெயர் வாழ்த்தி" என்று காவலாளர் மன்னவனை விளித்ததாகச் சாத்தனார் எடுத்துரைக்கின்றார்.³⁸ இருவரும் ஒரே பொருளிலேயே இத் தொடரை எடுத்தாண்டுள்ளனர்.

நுதல்விழி நாட்டத்து இறையோன் என்ற தொடர் சிலப்பதிகாரத்திலும் மணிமேகலையிலும் வருகின்றது. மதுரையிலுள்ள சிவபெருமானுடைய கோயிலை, "நுதல்விழி நாட்டத்து இறையோன் கோயில்" என்று இளங்கோவடிகள் கூறுகின்றார்.³⁹ காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலுள்ள, "நுதல்விழி நாட்டத் திறையோன்" என சாத்தனார் குறிப்பிடுகின்

ரூர்.40 இங்கே இரு பெரும் புலவரும் நுதல்விழி நாட்டத்து இறைவனுக்கு முதலிடம் அளிப்பதைக் காணமுடிகின்றது.

நிறையருந் தானை என்ற தொடரை இரு பெரும் புலவரும் எடுத்தாண்டுள்ளனர்.41 “பகைமேற் செல்பொழுது நிறுத்து தலரிய தானை” என இத்தொடருக்கு அடியார்க்கு நல்லார் உரை எழுதியுள்ளார்.42 “பகைமேற் செல்லும் பொழுது நிறுத்தலரிய சேனை” என மணிமேகலைக்கு உரை எழுதியோர் பொருள் கூறியுள்ளனர்.43

(ஆ) வருணனை ஒற்றுமை

சிலப்பதிகாரத்திலும் மணிமேகலையிலும் ஒற்றுமையுள்ள வருணனைகள் சில இடம்பெறுகின்றன. அத்தகைய ஏழு வருணனைகள் இப்பகுதியிலே ஒப்பிட்டு ஆராயப்பட்டுள்ளன. ஓர் அடியாக உள்ளனவாயினும், அவ்வடிகள் வருணனைப் பகுதியிலே இடம்பெறுவதால் அவற்றை வருணனைகளாக எடுத்து இப்பகுதியிலே ஆராயப்பட்டுள்ளன. ஒரே வகையான வருணனையாக இருப்பினும், சில வேறுபட்ட பொருளை உணர்த்தி நிற்பனவாகும்.

குடக்கூத்துச் சிலம்பிலும் பேடிக்கூத்து மேகலையிலும் வருகின்றன. விஞ்சையன் என்னும் ஒரு வீரன் தன் காதலியுடன் புகார் நகருக்கு இந்திரவிழாக் காண்பதற்காக வந்தான். மாதவியின் பதினொரு வகை ஆடலையும் தன் காதலிக்குக் காட்டி மகிழ்ந்தான். பதினொரு வகை ஆடல்களில் வாணசுரனது பேரூர் வீதியிலே நெடிய பூமியைத் தாவினந்த மாயோன் ஆடிய குடக்கூத்தும் ஒன்று. இதனை,

வாணன் பேரூர் மறுகிடை நடந்து
நீணில மளந்தோ னுடிய குடமும்⁴⁴

என்று கடலாடு காதையில் விஞ்சையன் கூற்றாக இளங்கோவடிகள் வருணிக்கின்றார்.

மணிமேகலையின் துயரத்தைப் போக்க, மாதவி “இம் மாலை நின் கண்ணீரால் தூய்மை ஒழிந்தது; ஆதலின் வேறு மாலை தொடுத்தற்கு நீயே சென்று நன்மலர் கொணர்வாய்” என்றனள். அப்போது, அவளுடன் மலர் தொடுக்கும் சுமதி அதனைக் கேட்டு, சோலையில் நிகழ்ந்தவற்றை எடுத்துக் கூறினாள். அங்கு ஆடிய பேடிக்கோலத்தையுடைய பேடு என்னும் கூத்தினையும் அதனைக் கண்டு களிப்பாரையும் பற்றிக் கூறினாள். இதனை,

**வாணன் பேரூர் மறுகிடைத் தோன்றி
நீணில மளந்தோன் மகன்முன் னுடிய
பேடிக் கோலத்துப் பேடு காண் குநரும்⁴⁵**

என்று மலர்வனம் புக்க காதையில் சுமதி கூற்றுகச் சாத்தனார் சித்திரிக்கின்றார்.

“நிலங்கடந்த நீனிறவண்ணன் குடங்கொண்டாடிய குடக் கூத்து” என்று இளங்கோவடிகள் கூறுகின்றார். “நிலமளந்த நெடுமாலின் மகனாகிய காமன் முன்னர் ஆடிய, பேடிக் கோலத்துப் பேடு என்னும் கூத்து” என்று சாத்தனார் சொல்கின்றார். இங்கு ஒற்றுமையுள்ள வருணனை ஆயினும், வேறுபட்ட கூத்துகளை இரு பெரும் புலவரும் வருணிப்பதைக் காண்கின்றோம்.

இரு பெரும் புலவர்களும் புகார் நகரை வருணிக்கும் போது காவிரிப் படப்பை என்ற தொடரை எடுத்தாண்டுள்ளனர். அடைக்கலக் காதையில், “காவிரிப்பூம் பாக்கத்துப் பட்டினம்” என்பதை, “காவிரிப் படப்பைப் பட்டினம்” என்று இளங்கோவடிகள் வருணிக்கின்றார்.⁴⁶ ஆபுத்திரனோடு மணிபல்லவமடைந்த காதையில், காவிரியின் பக்கத்தாகிய புகார் நகரை, “காவிரிப் படப்பை நன்னகர்” என்று சாத்தனார் சித்திரிக்கின்றார்.⁴⁷ இந்த இரண்டு வருணனைகளும் புகார் நகரை வருணிப்பதில் ஒற்றுமை உள்ளனவாக உள்ளன.

விடர்ச் சிலை பொறித்த என்ற தொடர் சிலப்பதிகாரத் திலும் மணிமேகலையிலும் முறையே “விடர்ச்சிலை பொறித்த விறலோன்”⁴⁸ என்றும், ‘விடர்ச்சிலை பொறித்த வேந்தன்’⁴⁹ என்றும் குடக்கோச் சேரலாதன் வருணிக்கப்பட்டுள்ளான். இமயமலை உச்சியிலே வில்லைப் பொறித்தவன் என்று பாராட்டப்பட்டுள்ளான். நடுகற் காதையில் மாடலன் கூற்றுகவும், கச்சிமாநகர் புக்க காதையில் சாத்தனார் கூற்றுகவும் இவ்வாறு குடக்கோச் சேரலாதன் வருணிக்கப்பட்டுள்ளான். இளங்கோவடிகள் ‘விறலோன்’ என்றும், சாத்தனார் ‘வேந்தன்’ என்றும் சேரலாதனைக் குறிப்பிடுகின்றனர். இவ்வருணனைகள் குடக்கோச் சேரலாதனை வருணிப்பதிலே ஒற்றுமை உள்ளனவாக அமைந்துள்ளன.

திருவிலிட்டு என்ற தொடரை இளங்கோவடிகளும் சாத்தனாரும் முறையே தேவன் ஒருவனையும், மணிமேகலா தெய்வத்தையும் வருணிக்கப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். “திருவிலிட்டுத் திகழ்தரு மேனியன்” என்று தேவன் ஒருவனை இளங்கோவடிகள் அடைக்கலக் காதையில் வருணிக்கின்றார்.⁵⁰ “திருவிலிட்டுத் திகழ்தரு மேனியன்” என்று மணிமேகலா தெய்வத்தைச் சாத்தனார் சக்கரவாளக்கோட்டமுரைத்த காதையில் சித்திரிக்கின்றார்.⁵¹ ‘மேனியன்’ என்று சிலம்பும் ‘மேனியன்’ என்று மேகலையும் வேறுபடுத்திக் குறிப்பிடுகின்றன. திருவில் + விட்டு* எனப் பிரித்து ‘நல்ல ஒளியை விட்டு’ என்றும் பொருள் கூறப்பட்டுள்ளது.⁵²

கடையுருநீர் என்ற தொடர் சிலப்பதிகாரத்திலும் மணிமேகலையிலும் இடம்பெறுகின்றது.

ஆளின் கடையுருநீர் நெஞ்சு கடத் தான்றன்
அரும்பெறற் புதல்வனை யாழியின் மடித்தோன்⁵³

என்று கண்ணகி கூற்றாக மனுநீதிச் சோழனுடைய நீதிச் சிறப்பை இளங்கோவடிகள் வருணிக்கிறார். அஃதாவது பசுவின் கடைக் கண்களினின்றும் வடிந்த கண்ணீர் தன் நெஞ்

* பாட பேதம்

சினைச் சுட்டபோது, தன் அருமைப் புதல்வனைத் தேர்ச் சக்கரத்திலிட்டு மனுநீதிச் சோழன் கொன்றான் எனப் பொருள்படும்.

மணிமே கலைதன் மதிமுகந் தன்னுள்
 அணிதிகழ் நீலத் தாய்மல ரோட்டிய
 கடைமணி யுகநீர் கண்டன னாயிற்
 படையிட்டு நடுங்குங் காமன் 54

என்று மணிமேகலையினது கண்ணின் நீரைக் காமன் கண்டானாயின் தன் படைகளை எறிந்து நடுங்குவன் என்று சுமதி கூற்றாகச் சாத்தனார் வருணிக்கின்றார். அஃதாவது மணிமேகலையினது மதிபோலும் முகத்தினுள் அழகு விளங்குகின்ற மெல்லிய நீல மலரை வென்ற கண்ணினது கருமணியின் கடையினின்று சிந்துகின்ற நீரைக் கண்டானாயின் காமன் தன் படையினை எறிந்து நடுங்குவன் எனப் பொருள்படும்.

பசுவின் கண்ணீரை இளங்கோவும், மாதவியின் கண்ணீரைச் சாத்தனாரும் முறையே ‘கடையுகநீர்’ என்றும் ‘‘கடைமணி யுகநீர்’’ என்றும் வருணிக்கக் காண்கிறோம்.

நாவலந் தண்பொழி னண்ணார் என்பதன் பொருள், ‘சம்புத் தீவிலுள்ள பகைவர்கள்’ என்பது. இத்தொடர் சிலப்பதிகாரத்திலும் மணிமேகலையிலும் வருகின்றது. ‘‘நாவலந் தீவிலுள்ள பகைவர்களின் ஒற்றர்’’ என்பதை நாவலந் தண்பொழி னண்ணா ரொற்று 56 என்று காட்சிக்கதையில் இளங்கோவடிகளும், ‘‘நாவலந் தீவிலுள்ள பகைவர்கள் நடுக்கமடையுமாறு’’ என்பதை, நாவலந் தண்பொழில் நண்ணார் நடுக்குற 56 என்று சிறைசெய் காதையிற் சாத்தனாரும் எடுத்துக்கூறுகின்றனர்.

சிலம்புக்கும் மணிமேகலைக்கும் முன்னரே தோன்றிய சங்க கால இலக்கியங்கள் சிலவற்றில் ‘‘நாவலந் தண்பொழில்’’ என்ற தொடர் வருகின்றது. 57 எனவே, சங்க கால இலக்கிய

ங்களிலுள்ள 'நாவலந் தண்பொழில்' என்பதை இரு பெரும் புலவர்களும் எடுத்தாண்டனரெனக் கூறலாம். மேலும், சங்க இலக்கியங்களை இளங்கோவும் சாத்தனாரும் நன்கு கற்றுள்ளனரென்ற முடிவுக்கு வருவதற்கு இது நல்ல சான்றாகும்.

தூசிப் படையைக் குறிக்கும் தலைத்தார்ச் சேனை என்ற தொடரை இருபெரும் புலவரும் எடுத்தாண்டுள்ளனர். செங்குட்டுவன் வடநாடு சென்றதை வருணிக்க வந்த இளங்கோ, அவ்வேந்தன் நீல கிரிக்குச் சென்று சேர்ந்த காட்சியை,

தண்டலைத் தலைவருந் தலைத்தார்ச் சேனையும்
வெண்டலைப் புணரியின் விளிம்புசூழ் போத
மலைமுதுகு நெளிய நிலைநா டதர்பட⁵⁸

என வருணிக்கின்றார். படைகளுக்கு முன்னே செல்கின்ற படையாதலின் 'தலைத்தார்ச் சேனை' என்று கூறினார்.

இரு பெரு வேந்தராகிய சேரனும் பாண்டியனும் தலைத்தார்ச் சேனையொடு போரிடுதற்கு வந்தமையை, தலைத்தார்ச் சேனையொடு மலைத்துத்தலை வந்தோர் என்று சாத்தனார் எடுத்துரைத்தார்.⁵⁹ 'தலைத்தார்ச் சேனை' என்பதற்கு 'முதன்மையாகிய தூசிப்படை' என்று உரை எழுதியுள்ளனர்.⁶⁰

(இ) உவமை ஒற்றுமை

இளங்கோவடிகளும் சாத்தனாரும் எடுத்தாண்ட சில உவமைகள் ஒற்றுமை உள்ளன. இரு பெரும் புலவரும் இவ்வுவமைகளைத் தத்தம் காப்பியத்தில் பொருத்தமான கட்டங்களிற் புகுத்தி வருணித்துள்ளதோடு தமது உள்ளத்து உணர்ச்சிகளையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர்.

ஊதுலைக் குருகு: கொல்லன் உலைக்களத்திலே ஊதுகின்ற துருத்தி முனையிலே எழுகின்ற செந்தீயை இரு பெரும் புலவரும் உவமானமாக எடுத்துரைத்துள்ளனர்.

காதலனைப் பிரிந்து வருந்தும் காதலியர் துன்பத்தால் நெஞ்சம் வெதும்பி வெய்துயிர்த்தலைக் கொல்லன் உலைக்களத்திலே ஊதுகின்ற துருத்தி முனையிலே எழுகின்ற செந்தீக்கு ஒப்பிட்டு இளங்கோ வருணிக்கிறார். ஊதுலைக் குருகினுயிர்த்தனர் ⁶¹ என்பது இளங்கோவடிகள் எடுத்தாண்ட உவமை.

மேலும், கணவனை இழந்த கண்ணகி உள்ளங்கொதித்து, உலைக்களத்துத் துருத்தி முனைச் செந்தீ போலச் சுடுமூச் செறிந்ததை, அழற்படு காதையில், 'ஊதுலைக் குருகினுயிர்த்தன ஞுயிர்த்து' ⁶² என்று இளங்கோ எடுத்துரைக்கின்றார்.

இதே உவமையாற் கணவனை இழந்த கற்புடை மகளிரின் துன்பத்தைச் சாத்தனார் விளக்குகின்றார். 'கற்புடை மகளிர்தம் கணவனை இழக்கும்போது உலையிலே ஊதும் துருத்தி மூக்கினைப் போல வெய்தாக உயிர்த்துத் தம் உயிரையும் கொடுப்பர்' என்று அவர் வருணிக்கின்றார். ஊதுலைக் குருகின் உயிர்த்தகத் தடங்கா (து) இன்னுயி ரீவர் ⁶³ என்பது சாத்தனார் கூற்று.

காதலரைப் பிரிந்த கணிகையரின் துன்பத்தால் எழுந்த உயிர்த்தலை இளங்கோவும், கணவனை இழந்த கற்புடை மகளிரின் துன்பத்தாலெழுந்த உயிர்த்தலைச் சாத்தனாரும் ஊதுலைத் துருத்தியின் முனையிலெழும் செந்தீக்கு ஒப்பிட்டு வருணித்துள்ளனர். உவமானம் ஊதுலைக் குருகு.

கணவனை இழப்பதால் ஏற்படுகின்ற துன்பத்தையும் காதலர் பிரிவினால் உண்டாகும் கவலையையும், ஊதுலைக் குருகினை உவமையாக எடுத்தாண்டு புலவர்கள் இருவரும் புலப்படுத்தியுள்ளனர்.

அருமணி இழந்த நாகம்: அருமணி இழந்த நாகத்தை இளங்கோவடிகளும் சாத்தனாரும் உவமையாக எடுத்தாண்டுள்ளனர்.

கோவலனும் கண்ணகியும் நகரைவிட்டு நீங்கிச் சென்றனர். அப்போது இருநிதிக் கிழவனான மாசாத்துவானும், அவனுடைய பெருமனைக் கிழத்தியும் பெறுதற்கரிய மணியினை இழந்த நாகம் போல வாடினர். இதனை,

**இருநிதிக் கிழவனும் பெருமனைக் கிழத்தியும்
அருமணி யிழந்த நாகம் போன்றதும்** ⁶⁴

என்று இளங்கோவடிகள் வருணிக்கின்றார்.

மணிமேகலையின் பிரிவால் வருந்திய சுமதி, மாதவியை அடைந்து முதல் நாளிரவு நிகழ்ந்தவற்றை அவளுக்கு எடுத்துரைத்தாள். அவள் கூறியவற்றைக் கேட்டு மாணிக்கத்தை இழந்த நாகம் போன்று மாதவி வருந்தினாள். இதனை,

**மாதவி தனக்கு வழுவின் றுரைத்தலும்
நன்மணி இழந்த நாகம் போன்றவள்
தன்மகள் வாராத் தனித்துய ருழப்ப** ⁶⁵

என்று சாத்தனார் சித்திரிக்கின்றார்.

கோவலனை அருமணியாகவும், மாசாத்துவானையும் அவன் மனைவியையும் அருமணியிழந்த நாகமாகவும் இளங்கோ வருணிக்கின்றார். மணிமேகலையை நன்மணியாகவும், மணிமேகலையை இழந்த மாதவியை நாகமாகவும் சாத்தனார் வருணிக்கின்றார். மணியும் நாகமும் உவமானமாக எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

இன்னுயிரிழந்த யாக்கை: கோவலனும் கண்ணகியும் புகாரை விட்டு வெளியேறினர். மாசாத்துவானும் அவன் மனைவியும் அருமணியிழந்த நாகம் போல வாடினர். நெருங்கிய சுற்றத்தினரெல்லாம் உயிரிழந்த உடல்போலத் துயர்க் கடலிலே அழுந்தினர். இதனை,

இன்னுயி ரிழந்த யாக்கை யென்னத்
துன்னிய சுற்றந் துயர்க்கடல் வீழ்ந்ததும் 66

என்று இளங்கோவடிகள் எடுத்துரைக்கின்றார்.

மணிமேகலையைப் பிரிந்த மாதவி பெருந்துயர் அடைந்தாள். சுமதி கூறியவை அவளை மேலும் துன்பத்துக்குள் அழுத்தின. நிகழ்ந்தவற்றை எடுத்துரைத்த சுமதி உயிரையிழந்த உடலைப் போல் அசைவற்றிருந்தனள். இதனை,

இன்னுயி ரிழந்த யாக்கையி லிருந்தனள்
துன்னிய துரைத்த சுமதி தானென் 67

என்று சுமதி மணிமேகலையின் பிரிவால் இன்னுயிரிழந்த யாக்கை போலச் செயலற்றிருந்தாளெனச் சாத்தனார் சித்திரிக்கின்றார்.

உயிரிழந்த யாக்கையை இருபெரும் புலவரும் உவமானமாக எடுத்தாண்டுள்ளனர்.

நன்மணி யறுகடல் வீழ்தல்: மணிமேகலையின் துறவினைப் பற்றிக் கேட்ட அரசனும், புகார் நகரமும் உயர்ந்த நல்ல மாணிக்கத்தை ஆழ்கடலிலே தவறவிட்டாரைப் போலத் தத்தமக்குள் ஒவ்வொருவரும் பெருந் துயரம் எய்தினர். இதனை,

ஆங்கது கேட்ட வரசனு நகரமும்
ஓங்கிய நன்மணி யறுகடல் வீழ்த்தோர்
தம்மிற் றுன்பந் தாநனி யெய்த ..68

என்று இளங்கோவடிகள் எடுத்துரைக்கின்றார்.

மணிமேகலை தவக்கோலம் பூண்டதைக் கூறி, அச்செய்தியை ஆயத்தார்க்கும், தன் நற்றாய் சித்திராபதிக்கும்,

சொல்லுமாறு வயந்தமாலையிடம் கூறினாள். அது கேட்ட வயந்தமலை பெறுதற்கரிய மாணிக்கத்தைக் கடலில் வீழ்த்தினார் போன்று செயலற்றுச் சித்திராபதியிடம் மீண்டனள். இதனை,

ஆங்கவ ஞரகேட் டரும்பெறன் மாமணி
ஓங்குதிரைப் பெருங்கடல் வீழ்த்தேர் போன்று
மையல் நெஞ்சமொடு வயந்த மாலையும்
கையற்றுப் பெயர்ந்தனள் காரிகை 69

என்று சாத்தனார் சித்திரிக்கின்றார்.

மணிமேகலையின் துறவைக் குறிக்குமிடத்து இளங்கோ வடிகளும் சாத்தனாரும் ஒரே உவமையினை எடுத்தாண்டுள்ளனர். ஆழ்கடலிலே நன்மணி இழத்தல் உவமானமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

காமக் கள்ளாட்டு: மதுரை மூதூர் எரிந்தது. நால்வகை வருணப் பூதங்களும் நகரினை விட்டு நீங்கின; விலங்கினம் ஓடின. ஆனால் இளங்காதலர் காமக் கள் உண்டு ஆடுகின்ற ஆட்டத்தினையும் மறந்து மயங்கிக் கிடந்தனர். இதனை,

தூமென் சேக்கைத் துனிப்பதம் பாராக்
காமக் கள்ளாட் டடங்கினர் மயங்க⁷⁰

என்று இளங்கோ வருணிக்கின்றார்.

மங்கையரோடு சேர்ந்து செருக்குற்ற காமமாகிய கள்ளை உண்டு விளையாடுகின்ற விளையாட்டை இகழ்ந்து, பற்றுக் கோடில்லாது துறத்தல் நல்லது. இதனை,

தருக்கிய காமக் கள்ளாட் டிகழ்ந்து
தூவறத் துறத்தல் நன்றெனச் சாற்றி 71

எனச் சாத்தனார் எடுத்துக் கூறுகின்றார்.

‘காமக் கள்ளாட்டு’ என்ற சொற்றொடர்ப் பிரயோகம் இரட்டைக் காப்பிய காலத்தில் வழக்கிலிருந்தமை இதனால் இனிது தெரியவருகின்றது.

(ஈ) கருத்து ஒற்றுமை

ஒரே கருத்தை இரு பெரும் புலவரும் தத்தம் காப்பியத்திலே கூறியுள்ளனர். ஒரே கருத்தை எடுத்துரைப்பதற்கு அவர்கள், ஒரே சொற்களையும் சொற்றொடர்களையும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். சில இடங்களிலே ஒரே அடிகளைக் கொண்டு தத்தம் கருத்துகளை வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். கருத்துகள் ஒன்று; அவற்றை எடுத்துரைத்த முறையும் திறனும் வேறு. அவ்வாறு சிலம்பிலும் மேகலையிலும் இடம்பெறும் சில இடங்கள் கீழே தரப்படுகின்றன.

உருமாறும் தேவர்கள்: தேவர்களின் இயல்பு பற்றிய கருத்தை இரு பெரும் புலவரும் ஒரே மாதிரிக் கூறியுள்ளனர். கடலாடு காதையில் இந்திரவிழவைப் பிறர் அறியாதவாறு தேவர்கள் வந்து காண்பரென இளங்கோவடிகள் கூறுகின்றார்.

**அந்தரத் துள்ளோ ரறியா மரபின்
வந்து காண்குறாஉம் வானவன் விழவும் 72**

என்பது இளங்கோவடிகளின் கூற்று. அஃதாவது தேவர்கள் உருக்கரந்து வந்து இந்திரவிழவைக் கண்டு மகிழ்வர் என்பது.

இதே கருத்தை விழாவறை காதையிற் சாத்தனார் கூறுகின்றார். தேவர்கள் தமது பேரொளியினை மறைத்து மக்கள் கண்களாற் காணாமளவான வடிவினை உடையராய் வந்து ஒருங்கு கூடுகின்ற இந்திரவிழா எனச் சாத்தனார் எடுத்துரைக்கின்றார்.

கரந்துரு வெய்திய கடவு ளாளரும்

பரந் தொருங் கீண்டிய பாடை மாக்களும் 73

என்பது சாத்தனாரின் கூற்று.

இளங்கோவடிகள், 'அறியா மரபினர்' என்றும், சாத்தனர், 'கரந்துருவெய்திய கடவுளர்' என்றும் கூறித் தேவர்கள் உருமாறி மக்கள் மத்தியில் வருவதை விளக்கியுள்ளனர்.

கற்புக் கடம்பூண்ட தெய்வம்: கண்ணகியைக் கற்புடைய கடமையை மேற்கொண்ட தெய்வம் என்று இரு பெரும்புலவரும் வருணிக்கின்றனர். கண்ணகியை அடைக்கலமாகக் கொள்ளுமாறு மாதிரியிடம் கவுந்தியடிகள் கூறிக் கண்ணகியின் பெருமைகளை எடுத்துரைத்தார். "கற்புக் கடமையை மேற்கொண்ட தெய்வம் இவள். இவளல்லது பொலிவுடைய தெய்வம் வேறெதனையும் யாம் நேரிற் கண்டிலோம்" என்று கவுந்தியடிகள் கூறியதாக இளங்கோவடிகள் கூறுகின்றார்.

கற்புக்கடம் பூண்ட வித்தெய்வ மல்லது

பொற்புடைத் தெய்வம் யாங்கண் டிலமால் 74

எனச் சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது.

கண்ணகியைக் கற்புக்கடம் பூண்ட தெய்வமாகச் சாத்தனாரும் வருணிக்கின்றார். கண்ணகிக்கும் கோவலற்கும் எடுக்கப்பட்டுள்ள கோவிலையடைந்து அவர்களின் படிமங்களை மணிமேகலை வணங்கிப் பரவினாள். கண்ணகியின் திருவருவத்தின் முன்னே நின்று, கற்புக்கடன் பூண்டு தன் கடனை முடித்த திறத்தைத் தெரிவிக்குமாறு வேண்டினாள். இதனை,

அற்புக்கட னில்லாது நற்றவம் படராது
 கூற்புக்கடன் பூண்டு நுங்கடன் முடித்தது
 அருளல் வேண்டுமெ றழுதுமுன் னிற்ப 75

என்று சாத்தனார் எடுத்துரைக்கின்றார்.

இரு பெரும் புலவரும் கண்ணகியைப் பற்றிய கருத்தை
 ஒரே சொற்களாலே எடுத்துக்கூறியுள்ளனர்.

போர்க்கோலம்: வஞ்சிநகரிலே, கூரிய வாளினை ஏந்திய
 நெடுந்தகையான செங்குட்டுவன் மலர்ந்த வஞ்சிப்பூவினைத்
 தன் அழகிய திருமுடியிலே சூட்டிப் போர்க்கோலங் கொண்
 டான். இதனை, இரு பெரும் புலவரும் தத்தம் காப்பியத்
 திலே எடுத்துரைத்துள்ளனர்.

பூவா வஞ்சியிற் பூத்த வஞ்சி
 வாய்வா ணெடுத்தகை மணிமுடிக் கணிந்து 76

என்பது இளங்கோவடிகள் கூற்று.

பூத்த வஞ்சி பூவா வஞ்சியில்
 போர்த்தொழிற் றுனை குஞ்சியிற் புனைய 77

என்பது சாத்தனார் கூற்று.

இருவர் கூற்றிலும் சில வேறுபாடுகள் உண்டு. “பூவா
 வஞ்சியிற் பூத்த வஞ்சி” என்று இளங்கோ கூறுகின்றார்.
 இதனை மாற்றிப் “பூத்த வஞ்சி பூவா வஞ்சியில்” என்று
 சாத்தனார் கூறுகின்றார். மேலும், பூவாத வஞ்சி நாட்டில்,
 செங்குட்டுவன் பூத்த வஞ்சியை அணிந்தானென இளங்கோ
 எடுத்துரைக்க, பூவல்லாத வஞ்சியாகிய நகரத்தில், போர்
 வினையை மேற்கொண்ட சேனைகள், வஞ்சிப் பூவைத் தமது
 முடியிலே சூடினவெனச் சாத்தனார் எடுத்துரைக்கின்றார்.

பலர்தொழு படிமையன்: ஒரு பாகத்துக் கை, கருவிரல் குரங்கின் கையாக உடைய தேவனானவன் இந்திரவில்லைப் போல ஒளிவிட்டு அழகுதரும் திருமேனியை உடையவன். தாரும் மாலையும் பொற்பூணும் மக்கள் கண்ணுக்குப் புலப்படாத தேவர்கள் பலரும் தொழும் படிமையும் உடையவன். இதனை,

**தாரன் மாலையன் றமணியப் பூணினன்
பாரோர் காணும் பலர்தொழு படிமையன்⁷⁸**

என்று இளங்கோவடிகள் வருணிக்கின்றார்.

மாருதவேகன் என்பவனை இதே சொற்களால் சாத்தனார் மலர்வனம் புக்க காதையில் சுமதி கூற்றாகச் சித்திரிக்கின்றார்.

**தாரன் மாலையன் றமணியப் பூணினன்
பாரோர் காணும் பலர்தொழு படிமையன்⁷⁹**

என்பது சாத்தனாரின் சொற்சித்திரம்.

தேவன் ஒருவனை இளங்கோ வருணித்தார்; மாருதவேகன் என்னும் விஞ்சையனைச் சாத்தனார் சித்திரித்தார். வேறு பட்ட இருவரை ஒரே சொற்களால் இரு பெரும் புலவரும் வருணித்துள்ள முறையை இங்கு காண முடிகின்றது. புலவர்கள் இருவர்; ஆனால் ஒரே கருத்து; ஒரே சொற்கள்; ஒரே அடிகள்.

இறப்பும் பிறப்பும்: “ஆடுகின்ற கூத்தரைப் போல அருமையான உயிரானது ஒருவழிக் கூடிய அவ்வுடலோடேயே என்றும் நின்று செயற்படுவதன்று. செய்த வினையின் வழிப்பட்டதாக உயிர்கள் வெவ்வேறு உடலிலும் செல்லும். இதுவே தெளிந்த ஆன்மஞானிகள் சொல்லிய உண்மையான தத்துவமாகும்”. இக்கருத்தை,

ஆடுங் கூத்தர்போ லாருயி ரொருவழிக்
கூடிய கோலத் தொருங்கநின் றியலாது
செய்வினை வழித்தா யுயிர்செலு மென்பது
பொய்யில் காட்சியோர் பொருளுரை..... 80

என்று இளங்கோர்வடிகள் நடுகற் காதையில் மாடலனின்
கூற்றாக வெளிப்படுத்துகின்றார்.

“அரிய உயிரானது உடம்பை விட்டு நீங்கினால், தான்
செய்த வினையின் வழியே சென்று வேறு பிறப்படைதலில்
ஐயம் உண்டோ! உடலை விட்டு நீங்கிய உயிரைக் கொண்டு
வந்து நின்னுடைய துன்பத்தைப் போக்குதல் எனக்கு இய
லாத தொன்று”. இக்கருத்தை,

ஐய முண்டோ ஆருயிர் போனால்
செய்வினை மருங்கிற் சென்றுபிறப் பெய்துதல்
ஆங்குது கொணர்ந்துநின் ஆரிடர் நீக்குதல்
ஈங்கெனக் காவதொன் றன்று..... 81

என்று சாத்தனார் சக்கரவாளக்கோட்டமுரைத்த காதை
யில் சம்பாபதித் தெய்வத்தின் கூற்றாக வெளிப்படுத்துகின்
றார்.

யாக்கை நிலையாமையையும், மறுபிறப்பு உண்டென்பதை
யும் இரு பெரும் புலவரும் எடுத்துரைக்கின்றனர்.

(உ) நிகழ்ச்சி ஒற்றுமை

ஒரே நிகழ்ச்சிகள் பல இரு காப்பியங்களிலும் இடம்
பெறுகின்றன. அந்த நிகழ்ச்சிகளை எடுத்துக் கூறும்போது,
சில அடிகளிலே ஒரு சில சொற்களோ, தொடர்களோ
மட்டும் மாறுபட்டிருப்பதைக் காணலாம்.

இளங்கோவடிகளும் சாத்தனாரும் வாழ்ந்த காலத்திற் கண்ணகியின் வரலாறும், மணிமேகலையின் கதையும் மக்கள் மத்தியிற் பரவலாக நிலவியிருந்தனவெனக் கூறலாம். அக் கதைகளோடு தொடர்பான நிகழ்ச்சிகளையும் மக்கள் தெரிந்திருந்தனர். வீட்டிற்கு வீடு மக்கள் அடிக்கடி பேசிக்கொள்கின்ற அளவிற்கு அவை பிரபலியம் பெற்றிருந்தன. அவை பற்றி இளங்கோவடிகளும் சாத்தனாரும் அறிந்திருந்தனர். அவ்வாறு அவர்கள் அறிந்திருந்த நிகழ்ச்சிகளைத் தத்தம் காப்பியத்திலே பொருத்தமான இடங்களில் எடுத்துரைத்தனர்.

அவ்வாறு அவர்கள் எடுத்துரைத்துள்ள நிகழ்ச்சிகள் பெரும்பாலும் ஒரே சொற்களை அல்லது ஒரே சொற்றொடர்களைக் கொண்டனவாக இருப்பதற்கான காரணம் இன்ன தென்பதை அறுதியிட்டு முடிவு செய்வது எளிதன்று. இரு புலவர்களுக்குமிடையே நெருங்கிய உறவு நிலவி வந்தது. அதனால் இரண்டு காப்பியங்களுக்குமிடையே நெருங்கிய தொடர்பு ஏற்பட்டது. அதன் விளைவாகவே ஒரே சொற்களும் ஒரே சொற்றொடர்களும் நிகழ்ச்சிகளை எடுத்துரைத்த போது இடம்பெறக் காரணமாயினவெனக் கூறலாம்.

புகார் நகர் அலங்காரம்: இந்திரவிழாவின்போது புகார் நகர் விழாக்கோலம் கொண்டது. இவ்விழாக்கோலத்தை இளங்கோவடிகளும் சாத்தனாரும் விரிவாக வருணித்துள்ளனர். இவ்வருணையிற் சில அடிகள் சிலம்பிலும் மேகலையிலும் ஒரேமாதிரி அமைந்துள்ளன.

இந்திரனின் உருவம் வீதிவலம் வந்தது. மாளிகைகளின் வாயில் தோறும் மகரதோரணங்கள் விளங்கின. பூரணகும்பங்கள் ஒரு புறம்; முளைப்பாலிகைகள் மறுபுறம். அத்துடன் பாவை விளக்குகள், கொடிகள், வெண்சாமரைகள் என்பன மலிந்து காணப்பட்டன.

மங்கலம் பொறித்த மகர வாசிகைத்
 தோரண நிலையு தோமறு பசும்பொற்
 பூரண குடும்பத்துப் பொலிந்த பாலிகை
 பாவை விளக்குப் பசும்பொற் படாகை
 தூமயிர்க் கவரி சுந்தரச் சுண்ணத்து 82

இவ்வாறு புகார் நகரம் விழாக்கோலம் கொண்டிருந்ததை
 இளங்கோவடிகள் வருணிக்கின்றார்.

வீதிகளிலும் மன்றங்களிலும் தோரணங்கள் விளங்கின.
 அவ்விடங்களில் பூரண குடும்பங்களையும் பாலிகைகளையும்,
 பாவை விளக்குகளையும் மங்கலப் பொருள்களையும் ஒருங்கு
 பரப்பியதாகச் சாத்தனார் சித்திரிக்கின்றார்.

தோரண வீதியுந் தோமறு கோட்டியும்
 பூரண குடும்பமும் பொலம்பா லிகைகளும்
 பாவை விளக்கும் பலவுடன் பரப்புமின் 83

என்பது மணிமேகலை.

மேலேயுள்ள இரண்டு இடங்களையும் ஒப்பிட்டு நோக்கும்
 போது, இரு புலவர்களும் புகார் நகர விழாக்கோலத்தை
 ஒரே வகையாக வருணித்துள்ளதைக் காணமுடிகின்றது.
 சிலம்பிலும் மணிமேகலையிலுமுள்ள இந்த மூன்று அடிகளும்
 பெரும்பாலும் ஒரே சொற்களைக் கொண்டுள்ளன; சில
 சொற்களே வேறுபட்டுள்ளன. இவ்வருணனை வாயிலாக ஓர்
 உண்மை புலனாகின்றது. அஃதாவது யாரோ ஒரு புலவர்,
 மற்றையவரின் வருணனையைப் படித்துச் சுவைத்த பின்னர்,
 தமது வருணனையை அமைத்தார் என்பது தெளிவாகின்றது.

முரசறிவித்தல்: இளங்கோவடிகளும் சாத்தனாரும்
 முறையே சிலப்பதிகாரத்திலும் மணிமேகலையிலும் இரு இட
 ங்களிலே ஒரே நிகழ்ச்சியை ஒரே சொற்களால் அடிமாறும்ற்
 பாடியுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது.

புகாரில் நடக்கும் இந்திரவிழாச் செய்திகளை இளங்கோ வடிகள் சிலப்பதிகாரத்தில் ஐந்தாவது காதையான இந்திர விழவூரெடுத்த காதையிற் குறிப்பிடுகின்றார். சாத்தனார் மணி மேகலையில் முதல் காதையான விழாவறை காதையில் எடுத்துரைக்கின்றார். அஃதாவது இந்திரவிழாச் செய்தி முரசறை ந்து மக்களுக்கு அறிவிக்கப்படுகின்றது. அம்முரசம் எவ்வாறு எடுத்துச்செல்லப்பட்டது என்பதை இரு புலவர்களும் ஒரே சொற்களால் வருணிக்கின்றனர்.

**வச்சிரக் கோட்டத்து மணங்கெழு முரசம்
கச்சை யானைப் பிடர்த்தலை யேற்றி 84**

என்று சிலப்பதிகாரத்திலும் மணிமேகலையிலும் சொல்லப் படுகின்றது. அஃதாவது முரசத்தைக் கச்சணிந்த யானையின் பிடர்த்தலையிலே ஏற்றி, அதனைக் குறுந்தடி கொண்டு அறை ந்து இந்திரவிழாச் செய்தியை மக்களுக்கு அறிவித்ததாக இளங்கோவடிகளும் கூறுகின்றார்; சாத்தனாரும் கூறுகின்றார்.

அதே காதைகளில் இன்னொரு நிகழ்ச்சியை ஒரே சொற் களாலே அடிமாறாமல் இரு புலவர்களும் எடுத்துரைக்கின் றனர்.

**பசியும் பினியும் பகையு நீங்கி
வசியும் வளனுஞ் சுரக்கென வாழ்த்தி 85**

என்பவையே அவ்வடிகள்.

மேலே கூறியவற்றுள் முதலிரண்டு அடிகளும் கச்சையை அணிந்த யானையின் பிடரியிலே விழா முரசினை ஏற்றிய செய்தியைக் குறிப்பிடுகின்றன. சிலம்பிலும் மேகலையிலும் இடம்பெறும் இவ்வடிகள், ஒரே சந்தர்ப்பத்தையும் ஒரே பொருளையும் கொண்டுள்ளனவாக இருக்கின்றன. அடுத்த இரண்டு அடிகளும் ஒரே பொருளைக் கொண்டனவாக இருப் பினும், அவை குறிப்பிடும் சந்தர்ப்பங்கள் வேறுபட்டன.

துணங்கை, குரவை, வெறியாடல் என்பனவற்றை ஆடிய மறக்குடிப் பெண்டிர், “எம் பெருநில மன்னன் காக்கும் இரு நிலம் முழுவதும் பசியும் பிணியும் பகையும் ஒழிந்து, மழையும் வளமும் சுரக்க” என வாழ்த்துவதாகச் சிலப்பதி காரம் குறிப்பிடுகின்றது. எனவே சிலப்பதிகாரத்தில் முரசு அறைவதற்கும் மறக்குடிப் பெண்டிர் இவ்வாறு வாழ்த்து வதற்குமிடையே எவ்வகைத் தொடர்பும் இல்லை. முன்னைய இரண்டு அடிகள் ஒரு சம்பவத்தையும், பின்னைய இரண்டு அடிகள் இன்னொரு சம்பவத்தையும் தெரிவிக்கின்றன.

மணிமேகலையிலுள்ளபடி முன்னைய இரண்டு அடிகளும் பின்னைய இரண்டு அடிகளும் தொடர்புடைய ஒரு சம்ப வத்தையே எடுத்துரைக்கின்றன. அஃதாவது, கச்சையை அணிந்த யானையின் பிடரியினிடத்து முரசினை ஏற்றி, தென் னவனைப் போற்றி, “மக்கள் பசியும் பிணியும் பகையும் நீங்கி நாட்டிலே மழையும் வளமும் பெருக” என்று வாழ்த்தி, நகரிடத்தே அழகிய இந்திரவிழாவை முரசறிவிப்போன் தெரிவித்தனன் என்று மணிமேகலையிற் கூறப்படுகின்றது.

எனவே, இரு புலவர்களுள் யாரோ ஒருவர் மற்றையவரின் கருத்துகளையும் அக்கருத்துகளை எடுத்துரைக்கும் அடிகளையும் அப்படியே எடுத்திருப்பினும், பின்னைய இரண்டு அடிகளையும் வேறுபட்ட சம்பவத்தை எடுத்துரைக்க எடுத்தாண்டாரென்பது இனிது தெளிவாகின்றது.

கோவலனின் முற்பிறப்பு: கபிலபுரத்து வணிகனான சங்க மன், பொருள்தேட எண்ணினான். சிறந்த அணிகலன்களை எடுத்துக் கொண்டு தன் காதலியோடு நாட்டைவிட்டு வெளியேறினான். இருவரும் சிங்கபுரத்தைச் சென்று சேர்ந்தனர். சிங்கபுரத்துக் கடைவீதிக்குச் சென்றனர். சங்கமன் தான் கொணர்ந்த அருங்கலன்களை அங்கு விலைபேசிக் கொண் டிருந்தான். அப்போது வேந்தனுக்கு அரசகருமஞ் செய்யும் பரதன் என்னும் பெயருள்ள ஒருவன் அங்கே வந்தான்; சங்கமனை ஒற்றன் எனக் கைதுசெய்தான். அவனைக் கொண்டு சென்று மன்னவன் முன்னே குற்றஞ் சுமத்திக் கொலை செய்தான்.

சங்கமனின் மனைவி பெயர் நீலி. தன் கணவன் கொலை செய்யப்பட்டதை அறிந்தாள். தனக்கொரு நிலைக்களங்காணுது துடித்தாள். “இது முறையோ!” என்று அலறிக் கொண்டு மன்றங்களிலும் வீதிகளிலும் பூசலிட்டுச் சென்றாள். பதினான்கு நாட்கள் கழிந்த பின்னர், கொலைக்களப்பட்ட தன் கணவனோடு தானும் இறந்து ஒன்றுசேரக் கருதினாள். ஓடிச் சென்றாள்; நின்றாள். “எனக்கு இத்தகைய பெருந்துன்பஞ் செய்தவர், எவ்வகையானும் தாம் அடையும் பெருந்துயரமும் இதுவே ஆகுக” என்று சாபமிட்டு இறந்து பட்டாள்.

இக்கதையினைச் சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும் குறிப்பிடுகின்றன.

எம்முறு துயரஞ் செய்தோ ரியாவதும்
தம்முறு துயரமிற் றுகுக வென்றே
விழுவோ ளிட்ட வழுவில் சாபம்
பட்டனி ராதலிற் கட்டுரை கேள் 86

என்று சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடுகின்றது.

ஆங்கவன் மனைவி யழுதன ளரற்றி
ஏங்கிமெய் பெயர்ப்போ ளிறுவரை யேறி
இட்ட சாபங் கட்டிய தாகும் 87

என்று மணிமேகலை குறிப்பிடுகின்றது.

கோவலனின் முற்பிறப்பைப் பற்றிய கதையைக் கண்ணகிக்கு மதுராபதித் தெய்வம் எடுத்துரைத்ததாகச் சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது. அஃதாவது கட்டுரை காதையிலே இக்கதையினை இளங்கோவடிகள் எடுத்துக்கூறுகின்றார். மதுராபதித் தெய்வம், கண்ணகியின் முன்னே தோன்றி, அவளுடைய பண்டைய வரலாற்றையும் கோவலன் செய்த பழைய பழியையும் கூறியதாக இளங்கோவடிகள் எடுத்துரைக்கின்றார்.

மணிமேகலையில் கோவலனின் முற்பிறப்பை வஞ்சிமாநகர் புக்க காதையில் சாத்தனார் கூறுகின்றார். “மணிமேகலை வஞ்சிநகரை அடைந்து கோவலனுக்கும் கண்ணகிக்கும் எடுக்கப்பட்ட படிமங்களை வணங்கிப் பரவினாள். கண்ணகி திருமுன் நின்று கண்ணீர் சொரிந்தாள். அப்போது கண்ணகியார், மதுராபதித் தெய்வம் மதுரையிலே தமக்கு முன் தோன்றிப் பண்டைப் பிறப்பு வரலாற்றைக் கூறியதாகச் சொன்னார்”. இவ்வரலாற்றைச் சாத்தனார் குறிப்பிடுகின்றார்.

இரு புலவர்களும் ஒரே கதையை வெவ்வேறு முறையாகத் தத்தம் காப்பியத்திலே எடுத்தாண்டுள்ளதையே நாம் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. கண்ணகி-கோவலன் கதையை இரண்டு புலவர்களும் நன்கு அறிந்திருந்தனர். எனவே கோவலனின் முற்பிறப்பை அவர்கள் இருவரும் தத்தம் காப்பியத்திற் பொருத்தமான இடத்திலே எடுத்தாண்டனர் என்று கூறுவது ஏற்புடையதாகும்.

இந்திர வழிபாடு: இந்திர விழாவின்போது இந்திரனை வழிபட்ட முறையைச் சிலம்பும் மேகலையும் எடுத்துரைக்கின்றன. காவிரியின் புண்ணிய நன்னீரைப் பொற்குடங்களிலே முகந்து, ஏந்தி, மண்ணகம் மருட்சியுறவும் விண்ணகம் வியப்புறவும் விண்ணவர் தலைவன் உருவுக்குத் திருமஞ்சன நீர் ஆட்டினார். இதனை,

தண்ணறுங் காவிரித் தாதுமலி பெருந்துறைப்
புண்ணிய நன்னீர் பொற்குடத் தேந்தி
மண்ணக மருள வானகம் வியப்ப
விண்ணவர் தலைவனை விழுநீ ராட்டி⁸⁸

எனச் சிலப்பதிகாரம் எடுத்துக்கூறுகின்றது.

‘தூங்கெயிலெறிந்த தொடித்தோட் செம்பியன்’ எனப் பெயர் பெற்றவன் சோழ மன்னன். அவன் வானவர்க்கு அரசனாகிய இந்திரனை வணங்கினான். மேலோரும் விரும்பு

மாறு விழாக்கோள் எடுத்த இருபத்தெட்டு நாளிலும்
இந்திரன் தன்னுடைய நகரத்தில் வந்து இனிது தங்க
வேண்டுமென வேண்டினன். இதனை,

**தூங்கெயி லெறிந்த தொடித்தோட் செம்பியன்
விண்ணவர் தலைவனை வணங்கிமுன் நின்று**

**மண்ணகத் தென்றன் வான்பதி தன்னுள்
மேலோர் விழைய விழாக்கோ ளெடுத்த
நாலேழ் நாளினும் நன்கினி துறைகென 89**

என மணிமேகலை எடுத்தியம்புகின்றது.

இவ்விரண்டு வருணனைகளையும் ஒப்பிட்டு நோக்குங்கால்
அவை இரண்டும் ஒரே நிகழ்ச்சியைக் கூறுகின்றன என்பதைக்
கண்டு கொள்ள முடிகின்றது. எனினும், அவை எடுத்துரைக்
கின்ற முறையிலே வேறுபட்டுள்ளன. சிலம்பு ஒரு வகை
யாகச் சித்திரிக்கின்றது; மேகலை இன்னொரு வகையாக வரு
ணிக்கின்றது. விண்ணவர் தலைவனை விழுநீராட்டி என்று
இளங்கோ கூறுகின்றார். விண்ணவர் தலைவனை வணங்கி
முன்னின்று என்று சாத்தனார் குறிப்பிடுகின்றார்.

கரிகால் வளவன்: இந்திர விழுவூரெடுத்த காதையில்
கரிகால் வளவனைப் பற்றிய ஒரு செய்தியை இளங்கோ
எடுத்துரைக்கின்றார். “பெருநிலமாகிய தமிழகத்தின் சுற்றுப்
புறங்களிலே தன்னை எதிர்த்துப் போரிடக்கூடியவர் எவரு
மில்லர் என்பதைக் கரிகால் வளவன் கண்டான். எனவே
வடதிசை நோக்கிப் படையெடுத்துப் பகைவரை வெற்றி
பெற எண்ணினான். எனவே வாள், குடை, முரசு என்பன
வற்றை நல்ல நாளிலே புறப்படச் செய்தான். வடதிசை
நோக்கிப் படையொடு சென்றான். இச்செய்தியை,

இருநில மருங்கிற் பொருநரைப் பெறுஅச்
 செருவெங் காதலிற் றிருமா வளவன்
 வாளுங் குடையு மயிர்க்கண் முரகம்
 நாளொடு பெயர்த்து நண்ணிப் பெறுகவிம்
 மண்ணக மருங்கினென் வலிகெழு தோளெனப்
 புண்ணிய திசைமுகம் போகிய வந்நாள் 90

எனச் சிலப்பதிகாரம் எடுத்துரைக்கின்றது.

இதே கரிகால் வளவனைப் பற்றிய செய்தியை மணிமேகலை
 யும் எடுத்துக் கூறுகின்றது. கரிகால் பெருவளத்தான் பகை
 வரை வெல்ல வடதிசை நோக்கிப் புறப்பட்டான். அவனோடு
 பெரும் படை சென்றது. அப்போது அந்நகர் வறிதாகியது.
 இச்செய்தியை,

மன்னன் கரிகால் வளவன் நீங்கியநாள்
 இந்நகர் போல்வதோர் இயல்பின் தாகிப்
 பொன்னகர் வறிதாய் போதுவ ரென்பது 91

என்று மணிமேகலை எடுத்துக்கூறுகின்றது.

கரிகால் வளவன் வடதிசை நோக்கிப் போருக்குப்
 புறப்பட்டுச் சென்றதைச் சிலம்பு சிறிது விபரமாக விபரிக்கி
 ன்றது; மேகலை சிறிது சுருக்கமாகக் கூறுகின்றது. இரு
 புலவர்களும் ஒரே செய்தியை எடுத்துரைத்தனர்; வெவ்வேறு
 கோணங்களில் நின்று அச்செய்தியைப் புலப்படுத்தினர்.
 எனினும், வளவனின் சிறப்பைக் கூறுவதிலே இரு புலவர்க
 ளும் ஒன்றுபடுதலை இங்கு காணக்கூடியதாக உள்ளது.
 அஃதாவது கரிகாலனின் வலித்திறனை வருணிப்பதே இரு
 புலவர்களினதும் உள்ளக்கிடக்கை ஆகும்.

மதுரையை எரியூட்டிய மாபெரும் பத்தினி: பாண்டியன் கட்டளைப்படி கோவலன் கொலையுண்டான். இச்செய்தியைக் கேள்வியுற்ற கண்ணகி சினங்கொண்டாள்; சீறியெழுந்தாள். நெடுங்கண் நீர்வழிய அழுதாள். பாண்டியனைப் பழிவாங்கினாள். முத்தாரம் தவழும் மார்பின் முலைமுகத்தைத் திருகி எறிந்து, மதுரை மாநகரைத் தீக்கிரையாக்கினாள். அழிவின்றி என்றும் நிலைபெற்று விளங்கிய மதுரை தீக்கிரையானது. இதனை,

கொலைக்களப் பட்ட கோவலன் மனைவி
நிலைக்களங் காணு னெடுங்கண் ருகுத்துப்
பத்தினி யாகலிற் பாண்டியன் கேடுற
முத்தார மார்பின் முலைமுகந் திருகி
நிலைகெழு கூட னீளெரி யூட்டிய
பலர்புகழ் பத்தினி யாகு மிவள்...⁹²

என்று இளங்கோவடிகளுக்குச் சாத்தனார் கூறுவதாகச் சிலப்பதிகாரத்திலுள்ள பதிகம் குறிப்பிடுகின்றது.

இதே நிகழ்ச்சியைச் சாத்தனார் கூற்றாகக் காட்சிக் காதையும் எடுத்துரைக்கின்றது. சிலம்பினை உடைத்துப் பாண்டியன் தேவிமுன் வஞ்சினம் உரைத்தாள். என் ஆற்றலை அறிவாயாக என்று சொல்லி அவ்விடம் விட்டு அகன்றாள். பின்னர் முற்றாத முலைமுகத்திலே எழுந்த தீயினால் மதுரைப் பழநகரான பெருநகரையே எரியூட்டினாள். இதனை,

வஞ்சினஞ் சாற்றிய மாபெரும் பத்தினி
அஞ்சி லோதி யறிகெனப் பெயர்ந்து
முதிரா முலைமுகத் தெழுந்த தீயின்
மதுரை முதூர் மாநகர் சுட்டதும் ⁹³

என்று சிலப்பதிகாரத்திலுள்ள காட்சிக் காதை எடுத்துரைக்கின்றது.

இவ்வாறு கண்ணகி தன் மார்பகத்தால் மதுரையை எரித்தமை சிலப்பதிகாரத்திலே இரண்டு இடங்களில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தச் செய்தி இரண்டு இடங்களிலும் சாத்தனாரின் கூற்றாக உள்ளது.

இந்நிகழ்ச்சியை மணிமேகலையில் சாத்தனாரும் எடுத்துக் கூறுகின்றார். கணவனுக்குற்ற கொடுந் துயரைக் கண்ணகி பொறுக்க முடியாதவளானாள். குலைந்த கூந்தல் விரிந்து கிடந்தது. அழகிய முலைகள் மீது கண்ணீர் ஆராகப் பெருகியது. அந்த மாபெரும் பத்தினி இளங்கொங்கையைத் திண்மையுடன் திருகினாள். மதுரை மாநகரத்தைத் தீயூட்டி எரித்தாள். இதனை,

கணவற் குற்ற கடுந்துயர் பொருஅள்
மணமலி கூந்தல் சிறுபுறம் புதைப்பக்
கண்ணீராடிய கதிரள வனமுலை
திண்ணிதிற் றிருகித் தீயழற் பொத்திக்
காவலன் பேரூர் கனையெரி யூட்டிய
மாபெரும் பத்தினி.....⁹⁴

என்று மணிமேகலை எடுத்துரைக்கின்றது.

எனவே, இரட்டைக் காப்பியங்களில், கண்ணகி மதுரையை எரித்த செய்தி மூன்று இடங்களிலே எடுத்துச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. சிலப்பதிகாரத்திலே இரண்டு இடங்களில் உள்ளது. மணிமேகலையில் ஓர் இடத்திலே சொல்லப்பட்டுள்ளது. மூன்று இடங்களிலும் இச்செய்தி ஓரளவிற்கு ஒரே மாதிரியாக எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. சிலப்பதிகாரத்தில் சாத்தனார் கூறியதாகவுள்ள இச்செய்தியைத் தமது காப்பியமான மணிமேகலையிலே அவர் எடுத்தாண்டாரெனக் கூறலாம். இவ்வாறு கூறாமல், சிலப்பதிகாரத்திலே இளங்கோவடிகள் கூறியுள்ளதைப் படித்த பின்னர், அதனைச் சாத்தனார் தமது மணிமேகலையிலே எடுத்துரைத்தார் என்று கூறுவாருமுளர். இக்கருத்துகளை விடுத்து, சிலப்பதிகாரத்தில் சாத்தனார் எடுத்துக் கூறியதாக இடம்பெறும் செய்தியை, அவர் அவ்வாறு கூறியிருப்பின், தாம் இயற்றிய காப்பியத்திலும் அதனை எடுத்தாண்டாரெனக் கூறுவதே சாலப் பொருத்தமாகும்.

மணிமேகலைக்குப் பெயரிட்ட கதை: மாதவி, பெண் குழந்தை ஒன்றைப் பெற்றெடுத்தாள். வாலாமை நாள் கழிந்தது. வயது முதிர்ந்த கணிகையர் மாதவியின் மகளுக்குப் பெயரிடுவோம் என்றனர்; அக்குழந்தைக்கான சிறந்த நல்ல பெயர் என்னவென வினாவெழுப்பி நின்றனர். அப்போது, “தம் முன்னோன் ஒருவனை அலைகடலிலிருந்து காப்பாற்றிய மணிமேகலை என்ற தெய்வத்தின் பெயரை இடுவோம்” என்று கோவலன் கூறினான். உடனே அங்கே கூடிநின்ற கணிகையர், ‘மணிமேகலை’ எனப் பெயரிட்டு மாதவியின் மகளை வாழ்த்தினர்.

கோவலனின் முன்னோன் ஒருவன் அலைகடலிற் சென்று கொண்டிருந்தான். சென்ற மரக்கலம் உடைந்தது. அவன் முற்பிறப்பிலே புண்ணிய தானம் பலவும் செய்தவன். அதனால் அலைகடல் அவனின் உயிரைக் கொள்ளவில்லை. அலைகடலிலே அவன் ஏழு நாட்கள் நீந்திக் கொண்டே இருந்தான். அப்போது “இவ்வணிகன் போதியின் அடியிலிருந்து நோற்ற ஆதிமுதல்வனும் நாதனுமாகிய போதிசத்துவனாகும் தகுதியுடையவனாவான். துன்பத்தைப் போக்கத் துயர் கடலிலிருந்து இவனை மீட்பாயாக” என இந்திரன் மணிமேகலா தெய்வத்தை வேண்டினான். மணிமேகலா தெய்வம் வான்மார்க்கமாக அவனை எடுத்துச்சென்று, அவன் துயரைத் துடைத்தது. அந்த மணிமேகலைத் தெய்வத்தின் பெயரையே தன் மகளுக்குச் சூட்டுமாறு கோவலன் பணித்தான்.

இவ்வாறு மாதவிக்குப் பிறந்த குழந்தைக்குப் பெயரிட்டதையும், அதனோடு சேர்ந்த கோவலனின் முன்னோன் ஒருவனின் கதையையும் சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும் விளக்கமாக வருணிக்கின்றன.

சிலப்பதிகாரத்தில் அடைக்கலக் காதையிலே மாதவியின் மகளுக்குப் பெயரிட்ட சம்பவமும், அதனோடு தொடர்பான கதையும் எடுத்துச்சொல்லப்பட்டுள்ளன. மணிமேகலையில்

தவத்திறம்பூண்டு தருமங்கேட்ட காதையில் அவை கூறப்
பட்டுள்ளன. கோவலனுக்கு மாடலன் கூறுவதாக இளங்
கோவடிகள் சொல்லுகின்றார். மணிமேகலைக்கு அறவண
வடிகள் சொல்லுவதாகச் சாத்தனார் குறிப்பிடுகின்றார்.

துன்ப நீங்கித் துயர்க்கட லொழிகென
விஞ்சையிற் பெயர்த்து விழுமந் தீர்த்த
எங்குல தெய்வப் பெயர்ங் கிடுகென
அணிமே கலையா ராயிரங் கணிகையர்
மணிமே கலையென வாழ்த்திய ஞான்று⁹⁵

என்று மணிமேகலைக்குப் பெயரிட்ட கதையைச் சிலப்பதி
காரமும்,

அந்த வுதவிக் காங்கவள் பெயரைத்
தந்தையிட் டனனினைத் தையனின் றுறவியும்
அன்றே கனவி னனவென வறைந்த
மென்பூ மேனிமணி மேகலா தெய்வம்⁹⁶

என்று மணிமேகலையும் எடுத்துரைக்கின்றன.

கோவலனுடைய முன்னோனை மணிமேகலா தெய்வம் அலை
கடலில் நின்று, வான மார்க்கமாக எடுத்துக் கரையேற்றித்
துயர் தீர்த்த கதையைச் சிலப்பதிகாரம் எட்டு அடிகளிலே
எடுத்துரைக்கின்றது; அதனை மணிமேகலை பதின்மூன்று
அடிகளிலே விரித்துரைக்கின்றது.

மேலே எடுத்துக்காட்டிய பகுதிகளை ஒப்பிட்டு நோக்கும்
போது, இளங்கோவடிகளும் சாத்தனாரும் தத்தம் காப்பியத்
திலே மணிமேகலைக்குக் கோவலன் பெயர் சூட்டியதையும்,
மணிமேகலா தெய்வம் கோவலனின் முன்னோனுடைய துய
ரத்தைத் துடைத்த கதையையும் ஒரே மாதிரியாக அமைத்
துத் தந்துள்ளனர் என்பது தெரியவருகின்றது. அவற்றை
அவர்கள் வெளிப்படுத்தியுள்ள முறையிலும் நெருங்கிய

ஒற்றுமை உண்டு. இளங்கோ, மாடலன் கூற்றுகக் கூறினார்; சாத்தனார், அறவணக் கடவுளின் அறிவுரையாகக் காண்பித்தார். எனினும் இவற்றை முதலிற் கூறியவர் இளங்கோவடிகளா? சாத்தனாரா? என்பதை நிறுவுவதற்குப் போதிய சான்றுகள் இல்லையென்றே கூற வேண்டும். எனினும், சிலப்பதிகாரத்திலே படித்துத் தெரிந்து கொண்டதை, சாத்தனார் மணிமேகலையில் விளக்கமாகவும் தெளிவாகவும் எடுத்துரைத்தாரெனக் கூறுவது தவறாகாது.

அகத்தியனின் சாபம்: பொதியமலை தெய்வத் தன்மை பொருந்தியது. பெருந்தவ முனிவன் அகத்தியன் அந்த மலையிலே இருந்தான். அம்முனிவன் இந்திரனின் மகனாகிய சயந்தனுக்கும் ஊர்வசிக்கும் சாபமிட்டான். அவன் சபித்த சாபம் வந்து பற்றியது. ஊர்வசி மாதவியாகப் பிறந்தாள். தலைக்கோல் தானமாகிய நாடக அரங்கிலே மாதவியாகப் பிறந்த ஊர்வசி ஆடினாள். இதனை,

தெய்வ மால்வரைத் திருமுனி யருள
எய்திய சாபத் தந்திர சிறுவனொடு
தலைக்கோற் றுனத்துச் சாப நீங்கிய
மலைப் பருஞ் சிறப்பின் வானவர் மகனிர்
சிறப்பிற் குன்றுச் செய்கையொடு பொருந்திய
பிறப்பிற் குன்றும் பெருந்தோண் மடந்தை
தாதவிழ் புரிசுழன் மாதவி.....⁹⁷

என அரங்கேற்று காதையில் இளங்கோவடிகள் எடுத்துரைக்கின்றார். இதே வரலாற்றைக் கடலாடு காதையிலும் இளங்கோவடிகள் பின்வருமாறு எடுத்துரைக்கின்றார்:

நாரத முனிவன் இசையின்பம் விளங்கப் பாடும் யாழ்ப்பாடலும், தோரியர் மடந்தையர் பாடுகின்ற வாரப் பாடலும் ஆயிரங் கண்ணோனுடைய செவிகள் முழுவதும் ஒருநாள் நிறைந்தன. அவ்வேளை இந்திரகுமாரனின் அழகிலே மயங்கி, ஊர்வசி நடனமாட இயலாது நின்றாள். அதனால் நாரத வீணை மங்கலம் இழந்தது. 'இவள் மண்மிசைச் சென்று

மானிடளாகப் பிறக்க' என்ற சாபத்தை ஊர்வசி பெற்றாள். அச்சாபத்தால் ஊர்வசியானவள் மாதவி என்னும் நடன மாதாகப் பூமியிலே பிறந்தாள்.

நாரதன் வீணை நயந்தெரி பாடலும்
தோரிய மடந்தை வாரம் பாடலும்
ஆயிரங் கண்ணோன் செவியக நிறைய
நாடக முருப்பசி நல்கா ளாகி
மங்கல மிழப்ப வீணை, மண்மிசைத்
தங்குக விவளெசைச் சாயம் பெற்ற
மங்கை மாதவி வழிமுதற் றோன்றிய 98

மேலே காட்டிய இரு இடங்களும் அகத்தியன் இட்ட சாபத்தால், ஊர்வசி மாதவியாகப் பிறந்தாள் என்று எடுத்துக் கூறுகின்றன.

“அரிய தவத்தினை உடைய அகத்தியனால் சாபத்துக் குள்ளான இந்திரனின் புதல்வனாகிய சயந்தனோடு மிக்க சிறப்பினையுடைய நூற்று நால்வரும் இந்திரன் முன்னே சாபமிடப்பட்ட என் குலத்தைச் சேர்ந்த உருப்பசியாகிய ஒருத்தியும்.....” என ஆபுத்தரனோடு அடைந்த காதையிற் சாத்தனார் எடுத்துரைக்கின்றார்.

ஆங்கவன் புதல்வனோ டருந்தவன் முனிந்த
ஓங்கிய சிறப்பி னொருநூற்று நால்வரும்
திருக்கிளர் மணிமுடித் தேவர்கோன் றன்முன்
உருப்பசி முனிந்த வென்குலத் தொருத்தியும் 99

என்பது மணிமேகலை.

சிலப்பதிகாரத்திலே இடம்பெறும் மாதவியின் பிறப்புப் பற்றிய கூற்றுக்கள் விளக்கமாக உள்ளன. சிலப்பதிகாரத்திலுள்ள இரண்டு இடங்களையும் ஒன்று சேர்த்துப் பார்க்கும் போது, முற்பிறப்பிலே பெற்ற சாபத்தால் ஊர்வசி, இப்

பிறப்பில் மாதவியாகப் பிறந்தாள் என்பது தெரியவருகின்றது. சிலப்பதிகாரத்திலே இளங்கோவடிகள் விரிவாக எடுத்துரைக்கின்ற மாதவியின் முற்பிறப்பைப் பற்றிய வரலாற்றை, மணிமேகலையில் சாத்தனார் சுருக்கமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மாதவியின் முற்பிறப்பைப் பற்றிய வரலாற்றை இருபுலவரும் அறிந்திருந்தனர். எனவே, அவ்வரலாற்றை இருவரும் தத்தம் காப்பியத்திலே எடுத்துரைத்தனர். இளங்கோவடிகள் விளக்கமாகக் கூறினார்; சாத்தனார் சுருக்கமாகக் குறிப்பிட்டார்.

இமயத்திற் கல் எடுத்தமை: செங்குட்டுவன் வடக்கு நோக்கிப் படையெடுத்துச் சென்றான். ஆரிய மன்னர்களை வென்றான். கனகவிசயர் அகப்பட்டனர். இமயத்தில் கல் லெடுத்துக் கனகவிசயர் தலையிலேற்றிக் கொண்டு வந்தான். இதனைக் கால்கோட் காதையிலும் நீர்ப்படைக் காதையிலும் இளங்கோவடிகள் விரிவாக எடுத்துரைக்கின்றார். இந்நிகழ்ச்சியை,

கனக விசயர் முதற்பல வேந்தர்
 அனைவரை வென்றவ ரம்பொன் முடிமிசைச்
 சிமைய மோங்கிய விமைய மால்வரைத்
 தெய்வக் கல்லுந் தன்றிரு முடிமிசைச்
 செய்யபொன் வாகையுந் சேர்த்திய சேரன் 100

என்று மணிமேகலையிற் சாத்தனார் சுருக்கமாகக் குறிப்பிடுகின்றார்.

இரண்டு காதைகளிலே இளங்கோ விரிவாகக் கூறிய இந்நிகழ்ச்சியை, ஐந்து அடிகளிலே சாத்தனார் எடுத்துரைப்பதைக் காண்கின்றோம். இந்நிகழ்ச்சி பற்றி இரு புலவர்களும் அறிந்திருந்தனர். தாம் அவ்வாறு அறிந்திருந்ததைப் பொருத்தமான முறையிலே விரிவாக இளங்கோவடிகள் இரண்டு

காதைகளிலே எடுத்துரைத்தார்; சாத்தனார், பொருத்தமான முறையிற் சுருக்கமாகக் குறிப்பிட்டார். எனவே, இளங்கோவடிகள் சிலப்பதிகாரத்திற் கூறியதைச் சாத்தனார் மணிமேகலையிலே எடுத்துச்சொன்னாரெனக் கூறுவது பொருந்துமா?

இதுவரை, இப்பகுதியில் புகார் நகர் அலங்காரம், முரசறிவித்தல், கோவலனின் முற்பிறப்பு, இந்திர வழிபாடு, கரிகால் வளவன், மதுரையை எரியூட்டிய மாபெரும் பத்தினி, மணிமேகலைக்குப் பெயரிட்ட கதை, அகத்தியனின் சாபம், இமயத்தில் கல் எடுத்தமை என்ற தலைப்புக்களிற் சிலப்பதிகாரத்திலும்; மணிமேகலையிலும் இடம்பெறும் ஒன்பது நிகழ்ச்சிகள் ஒப்பிட்டு ஆராயப்பட்டுள்ளன. ஒரே நிகழ்ச்சிகளை இரு பெரும் புலவரும் ஒரே மாதிரியாகத் தத்தங்காப்பியத்திலே எடுத்துரைத்துள்ளனர் என்பது இவ்வாய்வாலே இனிது தெளிவாயிற்று.

இந்த ஒன்பது நிகழ்ச்சிகளுள் சில, மக்கள் மத்தியில் வாழையடி வாழையாக வழங்கி வந்தவை எனலாம். கோவலனின் முற்பிறப்பு, மதுரை எரியூட்டமை, அகத்தியனின் சாபம், இமயத்தில் கல் எடுத்தமை என்பன மரபு வழியாக மக்கள் மத்தியிலே நிலவி வந்தவை எனக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லலாம். மக்கள் மத்தியிலே நிலவி வந்த அக்கதைகளை இளங்கோவடிகளும் சாத்தனாரும் அறிந்திருந்தனரெனலாம். அவ்வாறு அறிந்திருந்த அவற்றையே அப்புலவர் பெருமக்கள் தத்தம் காப்பியத்திலே பொருத்தமான இடங்களில் எடுத்தாண்டனரெனக் கூறுவது பொருந்தும். ஆனால் சில நிகழ்ச்சிகளில் சொற்றொடர்களும் அடிகளும் ஒன்றாக இருப்பதனால் யாரோ ஒருவர் மற்றையவரின் காப்பியத்தைப் படித்த பின்னர், தம் காப்பியத்திலே அப்படியே அவற்றை எடுத்தாண்டாரெனக் கூறின் அது தவறாகாது.

முடிவுரை

மணிமேகலையின் கதை சிலப்பதிகாரக் கதையோடு தொடர்புடையது. இதனைச் சிலப்பதிகாரத்தின் நூற் கட்டுரையிலுள்ள,

மணிமே கலைமே லுரைப்பொருண் முற்றிய
சிலப்பதிகார முற்றும்

என்ற தொடர் வலியுறுத்துகின்றது. இந்நூலில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஒப்பாய்வினாலே இரண்டு காப்பியங்களுக்கும் இடையிலான நெருங்கிய தொடர்பும் ஒற்றுமையும் மேலும் தெளிவாக்கப்பட்டுள்ளன.

இளங்கோவடிகளும் சாத்தனாரும் தத்தம் காப்பியத்தை முப்பது காதைகளைக் கொண்டதாகச் செய்துள்ளனர். பதிகத்துடன் 'மங்கல வாழ்த்துப் பாடல்' முதல், 'வரந்தரு காதை' ஈறாக முப்பது காதைகளைக் கொண்டதாகச் சிலப்பதிகாரம் அமைந்துள்ளது. பதிகத்துடன் 'விழாவறை காதை' முதல், 'பலத்திற மறுகெனப் பாவை நோற்ற காதை' ஈறாக முப்பது காதைகளை உடையதாய் மணிமேகலை உள்ளது. இரட்டைக் காப்பியங்களிலுள்ள காதைகளின் அமைப்பு முறையும், அக்காதைகளுக்கிடையிலான பெயர்களின் பொருத்தமும் அக்காப்பியங்களின் ஒற்றுமையைத் தெற்றெனப் புலப்படுத்தி நிற்கின்றன.

சிலப்பதிகாரத்திலும் மணிமேகலையிலும் இடம்பெறும் ஒற்றுமையுள்ள சொற்றொடர்கள், வருணனைகள், உவமைகள், சுருத்துகள், நிகழ்ச்சிகள் என்பன இந்நூலிலே ஒப்பு

நோக்கி ஆராயப்பட்டுள்ளன. இந்த ஐந்து தலைப்புகளின் கீழ் மேற்கொள்ளப்பட்ட இவ்வாய்வு இரண்டு காப்பியங்களுக்குமிடையிலான நெருங்கிய தொடர்பை வலியுறுத்துவதாக உள்ளது.

இளங்கோவடிகளுக்கும் சாத்தனாருக்குமிடையே நெருங்கிய உறவு நிலவியது. அதனாலேயே அவர்கள் செய்த காப்பியங்களுக்கிடையேயும் நெருங்கிய ஒற்றுமை ஏற்படுவதாயிற்று. ஒரே கருத்துகளும், ஒரே தொடர்களும், ஒரே அடிகளும் பல இடங்களிலே இடம்பெறுவதற்கு அவர்கள் இருவருக்கும் இடையில் நிலவிய நெருங்கிய தொடர்பே முக்கிய காரணமெனக் கூற வேண்டும்.

இரண்டு காப்பியங்களிலும் இடம்பெறும் ஒற்றுமையுள்ள சில அடிகள் சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளன. அவற்றைக் கொண்டு யாரோ ஒருவர் மற்றவரின் காப்பியத்தைப் படித்த பின்னரே தமது காப்பியத்திலே அவ்வடிகளை எடுத்தாண்டாரெனக் கூறுவதற்கு இடமுண்டு. சிலப்பதிகாரத்திலும் மணிமேகலை எளிமையான நடையைக் கொண்டதாக அமைந்துள்ளது. புரிந்து கொள்வதற்கு எளிமையாகவும் இருக்கின்றது. எனவே, சிலப்பதிகாரத்தைச் சாத்தனார் நன்கு படித்த பின்னர், தமது காப்பியத்தை எளிமையானதாகப் பாடினாரெனக் கூறின் அது மிகையாகாது. முன்னையதிலும் பார்க்கப் பின்னே வருவது எளிமையாய் அமைவது இயல்பாகும். எனவே, சிலப்பதிகாரத்திலுள்ள சில அடிகளை அப்படியே எடுத்து அடிமாறாமல் தமது காப்பியத்திலே சாத்தனார் சேர்த்துக் கொண்டாரெனக் கூறுவதற்குச் சான்றுகளாக அவ்வடிகள் உள்ளன.

இந்நூலிலே ஐந்து தலைப்புகளின் கீழ் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வினைக் கொண்டு இன்னொரு கருத்தையும் கூறலாம். அஃதாவது இந்த இரண்டு காப்பியங்களும் ஒரே காலத்திலே தோன்றியவை; இரு புலவர்களும் ஒரே காலத்தில் வாழ்ந்தவர்கள். இருவரும் தத்தம் காப்பியத்தைச் செய்த காலத்

திலே ஒருவரை ஒருவர் பலமுறை சந்தித்துத் தத்தம் கருத்துகளைப் பரிமாறிக் கொண்டதோடு, தத்தம் காப்பியத்தைப் பற்றியும் கலந்து பேசியிருக்கக் கூடுமெனக் கூறுவது பிழையாகாது. அவ்வாறு நிலவிய நெருங்கிய தொடர்பு காரணமாகவே இரண்டு காப்பியங்களும் பல அமிசங்களில் நெருங்கிய தொடர்புடையனவாக அமைந்து மிளிர்கின்றன எனலாம்.

சிலப்பதிகாரமே முதல் தோன்றிய காப்பியமெனப் பல ஆய்வாளர் கருதுகின்றனர். அக்காப்பியத்தைப் படித்த பின்பே சாத்தனார் தம் காப்பியமான மணிமேகலையைச் செய்தாரென அவர்கள் கருதுகின்றனர். அவ்வாறாயின் ஐந்து தலைப்புகளிலே மேற்கொள்ளப்பட்ட இவ்வாய்வு, அவர்களின் கருத்தை வலியுறுத்தப் போதிய சான்றாக உள்ளதெனக் கூறலாம். இளங்கோவடிகள் மீது கொண்டிருந்த மதிப்பும் விருப்பும் காரணமாகவே, சிலப்பதிகாரத்திலிருந்து தொடர்கள், அடிகள், உவமைகள், வருணனைகள் போன்றவற்றை எடுத்துத் தமது காப்பியமான மணிமேகலையில் சாத்தனார் சேர்த்துக் கொண்டாரெனலாம்.

“சிலப்பதிகார அடிகளைப் படிக்கும்போது, இளங்கோவடிகள் மணிமேகலைக் கதை முழுவதையும் படித்தார் என்றோ, கேட்டார் என்றோ எண்ண முடியவில்லை. மணிமேகலையைப் படிக்கும்போது, சிலப்பதிகாரம் முழுவதையும் சாத்தனார் படித்தவர் அல்லது கேட்டவர் என்று உறுதியாக நம்பலாம். ஆதலால் சிலப்பதிகாரமே மணிமேகலைக்கு முன் தோன்றியதாக இருக்க வேண்டும். மணிமேகலை ஆசிரியர் தான் சிலப்பதிகாரத்திலுள்ள சொற்களையும் தொடர்களையும் கற்பனைகளையும் தமது காப்பியத்திற் கலந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். இது தான் உண்மை” என்று சாமி சிதம்பனார் குறிப்பிடுவதும் இவ்வண் நோக்கத்தக்கது.

எனினும், எந்த முடிவையும் அகச்சான்று, புறச்சான்று என்பன கொண்டு நிறுவுதல் வேண்டும். அவ்வாறன்றி,

சில தொடர்களையும், அடிகளையும், கற்பனைகளையும் சான்றுகளாகக் காட்டி, ஒருவர் மற்றொருவரிடம் கடன்வாங்கினாரென்ற முடிவுக்கு வருவது பொருத்தமாக அமையாது. எனவே, போதிய சான்றுகள் கிடைக்கும் வரை, எக்காப்பியம் முதலில் தோன்றியது, எக்காப்பியம் பின்னர் தோன்றியது என்பதையும், எப்புவர் எப்புவரின் காப்பியத்தைப் படித்துவிட்டுத் தம் காப்பியத்தைச் செய்தாரென்பதையும் அறுதியிட்டுக் கூற முடியாது. அவ்வாறு கூறுவது பொருத்தமாகவும் அமையாது. இதுவே இறுதியான உண்மை!

குறிப்புகள்

1. சிலப்பதிகாரம், பதிகம், 1—2.
2. சிலப்பதிகாரம், வரந்தரு காதை, 171—172.
3. சிலப்பதிகாரம், உ. வே. சாமிநாதையர் பதிப்பில் அன்னார் எழுதிய இளங்கோவடிகள் வரலாறு, பக். XVIII.
4. பாலசுப்பிரமணியன், சி., தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, பக். 80—81.
5. பாரதி பாடல், செந்தமிழ் நாடு, பாட்டு 7.
6. சிலப்பதிகாரம், பதிகம், 55—60.
7. மார்க்கபந்து சர்மா, சிலப்பதிகாரம் (இரசனை), பக். 195.
8. Asan Andhra I envy Tamil its possession of two such poems as **Silappatikaram** and **Manimekalai** for which I can find no equivalents in Telugu literature, Even in translation they dominate the soul like charm. what must they be like in the original - C. R. Reddy, Forward to **Ancient Dravidians** by T. R. Sessa Iyengar. p. XX

9. “ஞகாரை முதலா” என்னும் தொல்காப்பியச் செய்யுளியல் நூற்பாவில் ‘இயைபு’ என்னும் செய்யுள் வனப்பிற்கு எடுத்துக்காட்டாக உரையாசிரியரான பேராசிரியரால் எடுத்தாளப்பட்டது.
10. சிலப்பதிகாரம், நூற்கட்டுரை, 17—18.
11. மணிமேகலை, பதிகம், 95—98.
12. மணிமேகலை, உதயகுமரன் அம்பலம் புக்க காதை, 145.
13. திருக்குறள், வாழ்க்கைத் துணைநலம், 5.
14. மணிமேகலை, சிறைசெய் காதை, 59—61.
15. மணிமேகலை, மலர்வனம் புக்க காதை, 74—77.
16. திருக்குறள், இன்னா செய்யாமை, 6.
17. திருக்குறள், இன்னா செய்யாமை, 7.
18. மணிமேகலை, சிறைசெய் காதை, 135—138.
19. நாலடியார் 1. செல்வம் நிலையாமை,
2. இளமை நிலையாமை,
3. யாக்கை நிலையாமை.
20. டாக்டர் வ.சுப. மாணிக்கம், இரட்டைக் காப்பியங்கள், பதிப்பு, பக். 61—63.

21. முன்னே 7ஆம் 8ஆம் பக்கம் பார்க்க.
22. பாலசுப்பிரமணியன், சி., இலக்கிய வரலாறு, ப. 82.
23. சிலப்பதிகாரம், மனையறம்படுத்த காதை, 44.
24. மணிமேகலை, மணிமேகலா தெய்வம் வந்து தோன்றிய காதை, 6.
25. மணிமேகலை, ந. மு. வெங்கடசாமி நாட்டார், ஓளவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளை ஆகியோர் எழுதிய உரை, ப. 71.
26. மணிமேகலை, மலர்வனம் புக்க காதை, 126.
27. சிலப்பதிகாரம், இந்திர விழுவூரெடுத்த காதை, 11.
28. சிலப்பதிகாரம், அடியார்க்கு நல்லார் எழுதிய உரை, உ. வே. சாமிநாதையர் பதிப்பு, ப. 152.
29. சிலப்பதிகாரம், இந்திரவிழுவூரெடுத்த காதை, 155. மணிமேகலை, ஊரலருரைத்த காதை, 23.
30. சிலப்பதிகாரம், வேனிற் காதை, 67. மணிமேகலை, பளிக்கறை புக்க காதை, 99.
31. சிலப்பதிகாரம், கனத்திறமுரைத்த காதை, 2.
32. மணிமேகலை, மலர்வனம் புக்க காதை, 15.
33. சிலப்பதிகாரம், நாடுகாண் காதை, 43.

34. மணிமேகலை, சிறைசெய்காதை, 130.
35. சிலப்பதிகாரம், புறஞ்சேரியிறுத்த காதை, 75.
36. மணிமேகலை, ஆதிரை பிச்சையிட்ட காதை, 48.
37. சிலப்பதிகாரம், புறஞ்சேரியிறுத்த காதை, 138.
38. மணிமேகலை, சிறைக்கோட்டம் அறக்கோட்டமாக்
கிய காதை, 134.
39. சிலப்பதிகாரம், ஊர்காண் காதை, 7.
40. மணிமேகலை, விழாவறை, 54.
41. சிலப்பதிகாரம், காட்சிக் காதை, 54—மணிமேகலை
பீடிகை கண்டு பிறப்புணர்ந்த காதை, 26.
42. சிலப்பதிகாரம், அடியார்க்கு நல்லார் உரை, உ.வே.
சாமிநாதையர் பதிப்பு, ப. 527.
43. மணிமேகலை, ந. மு . வேங்கடசாமி நாட்டார்,
ஒளவை துரைசாமிப் பிள்ளை ஆகியோர் எழுதிய
உரை, ப. 129.
44. சிலப்பதிகாரம், கடலாடு காதை, 54—55.
45. மணிமேகலை, மலர்வனம் புக்க காதை, 123—125.
46. சிலப்பதிகாரம், அடைக்கலக் காதை, 151.
47. மணிமேகலை, ஆபுத்திரனோடு மணிபல்லவமடைந்த
காதை, 16.

48. சிலப்பதிகாரம், நடுகற் காதை, 136.
49. மணிமேகலை, கச்சிமாநகர் புக்க காதை, 104.
50. சிலப்பதிகாரம், அடைக்கலக் காதை, 156.
51. மணிமேகலை, சக்கரவாளக் கோட்டமுரைத்த காதை 10.
52. சிலப்பதிகாரம், உ. வே. சாமிநாதையர் பதிப்பு, ப. 395.
53. சிலப்பதிகாரம், வழக்குரை காதை, 54—55.
54. மணிமேகலை, மலர்வனம் புக்க காதை, 20—23.
55. சிலப்பதிகாரம், காட்சிக் காதை, 173.
56. மணிமேகலை, சிறைசெய் காதை, 29.
57. பெரும்பாண், 465, அடி. 6, மதுரை, 232, ஐங்குறு, 448: 1.
58. சிலப்பதிகாரம், கால்கோட் காதை, 80—82.
59. மணிமேகலை, சிறைக்கோட்டம் அறக்கோட்டமாக் கிய காதை, 123.
60. மணிமேகலை, ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார், ஓளவை து. துரைசாமிப் பிள்ளை ஆகியோர் எழுதிய உரை, ப. 298.
61. சிலப்பதிகாரம், அந்திமாலைச் சிறப்புச்செய் காதை 59.

62. சிலப்பதிகாரம், அழற்படு காதை, 152.
63. மணிமேகலை, ஊரலருரைத்த காதை, 43.
64. சிலப்பதிகாரம், புறஞ்சேரியிறுத்த காதை, 57--58.
65. மணிமேகலை, துயிலெழுப்பிய காதை, 130--132.
66. சிலப்பதிகாரம், புறஞ்சேரியிறுத்த காதை, 59--60.
67. மணிமேகலை, துயிலெழுப்பிய காதை, 130--134.
68. சிலப்பதிகாரம், வரந்தரு காதை, 29--31.
69. மணிமேகலை, ஊரலருரைத்த காதை, 72--75.
70. சிலப்பதிகாரம், அழற்படு காதை, 126--127.
71. மணிமேகலை, ஆபுத்திரனோடு மணிபல்லவமடைந்த காதை, 91--92.
72. சிலப்பதிகாரம், கடலாடு காதை, 72--73.
73. மணிமேகலை, விழாவறை காதை, 15--16.
74. சிலப்பதிகாரம், அடைக்கலக் காதை, 143--144.
75. மணிமேகலை, வஞ்சிமாநகர் புக்க காதை, 7--9.
76. சிலப்பதிகாரம், சால்.கோட் காதை, 50--51.
77. மணிமேகலை, வஞ்சிமாநகர் புக்க காதை, 78--79.

78. சிலப்பதிகாரம், அடைக்கலக் காதை, 156—158.
79. மணிமேகலை, மலர்வனம் புக்க காதை, 36—37.
80. சிலப்பதிகாரம், நடுகற் காதை, 165—168.
81. மணிமேகலை, சக்கரவாளக் கோட்டமுரைத்த காதை
158—161.
82. சிலப்பதிகாரம், இந்திரவிழுவூரெடுத்த காதை,
151—155.
83. மணிமேகலை, விழாவறை காதை, 43—45.
84. சிலப்பதிகாரம், இந்திரவிழுவூரெடுத்த காதை,
141—142.
- மணிமேகலை, விழாவறை காதை, 27—28.
85. சிலப்பதிகாரம், இந்திரவிழுவூரெடுத்த காதை,
72—73.
- மணிமேகலை, விழாவறை காதை, 70—71.
86. சிலப்பதிகாரம், கட்டுரை காதை, 167—170.
87. மணிமேகலை, வஞ்சிமாநகர் புக்க காதை, 29—31.
88. சிலப்பதிகாரம், இந்திரவிழுவூரெடுத்த காதை,
165—168.
89. மணிமேகலை, விழாவறை, 4—8.
90. சிலப்பதிகாரம், இந்திரவிழுவூரெடுத்த காதை,
89—94.

91. மணிமேகலை, விழாவறை காதை, 39—41.
92. சிலப்பதிகாரம், பதிகம், 31—36.
93. சிலப்பதிகாரம், காட்சிக் காதை, 74—77.
94. மணிமேகலை, ஊரலருரைத்த காதை, 50—55.
95. சிலப்பதிகாரம், அடைக்கலக் காதை, 35—39.
96. மணிமேகலை, தவத்திறம்பூண்டு தருமங் கேட்ட காதை, 30—33.
97. சிலப்பதிகாரம், அரங்கேற்றுக் காதை, 1—7.
98. சிலப்பதிகாரம், கடலாடு காதை, 18—24.
99. மணிமேகலை, ஆபுத்திரனாடு அடைந்த காதை, 11—14.
100. மணிமேகலை, வஞ்சிமாநகர் புக்க காதை, 86—90.

துணை நூல்கள்

1. இரட்டைக் காப்பியங்கள், டாக்டர் வ. சுப. மாணிக்கம், காரைக்குடி, இரண்டாம் பதிப்பு, 1960.
2. இலக்கிய திறனாய்வு; டாக்டர் சு. பாலச்சந்திரன், அணியகம், சென்னை, மூன்றாம் பதிப்பு, 1981.
3. கலித்தொகை , பதிப்பாசிரியர்: டாக்டர் ழா. இராசமாணிக்கனார், வள்ளுவர் பண்ணை, சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1960.
4. சிலப்பதிகார மூலமும் அரும்பதவுரையும், அடியார்க்கு நல்லாருரையும், டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் பதிப்பு, ஆறாம் பதிப்பு, 1955.
5. சிலப்பதிகாரம், புலிகேசி உரை, சென்னை, 1955.
6. சிலப்பதிகாரம் (இரசனை), மார்க்க பந்து சர்மா, கலைப் பண்ணை வெளியீடு, காரைக்குடி, 1948.
7. சிலப்பதிகார செம்பொருட் காவியம், எ. வெ. முனுசாமி, தமிழ் புத்தகப் பண்ணை, 1981.
8. சிலப்பதிகார ஆராய்ச்சி, ஒளவை, சு. துரைசாமிப்பிள்ளை, கழகம், மூன்றாம் பதிப்பு, சென்னை, 1957.

9. சிலம்பும் மேகலையும், தொல்காப்பிய நூலகம், சென்னை, 1961.
10. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, வி. செல்வநாயகம், யாழ்ப்பாணம், 1960.
11. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, சி. பாலசுப்பிரமணியன், காக்கஸ்டன் அச்சகம், சென்னை, முதற் பதிப்பு, 1959.
12. திருக்குறள், பரிமேலழகர் உரை, கழக வெளியீடு: 199, சென்னை, 1961.
13. திருவள்ளுவர் அல்லது வாழ்க்கை விளக்கம்; டாக்டர் மு. வரதராசனார், பாரி நிலையம், சென்னை, 1955.
14. நாலடியார், உரையாசிரியர், திரு. தி. சு. பாலசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள், கழக வெளியீடு: 382, சென்னை, 1957.
15. பத்துப்பாட்டும் மூலமும் நச்சினூர்க்கினியருரையும், டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் பதிப்பு, ஐந்தாம் பதிப்பு, சென்னை, 1956.
16. பாரதி நூல்கள், கவிதை, சி. சுப்பிரமணிய பாரதி, சென்னை அரசாங்க வெளியீடு, முதற் பதிப்பு, 1954.
17. புறநானூறு, மூலமும் உரையும், டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் பதிப்பு, ஐந்தாம் பதிப்பு, சென்னை, 1956.

18. மணிமேகலை, நாவலர், பண்டித ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார், வித்துவான் ஓளவை சு. துரைசாமிப்பிள்ளை ஆகியோரால் எழுதப்பெற்ற பதவுரை, விளக்கவுரைகளுடன், கழக வெளியீடு: 14, திருநெல்வேலி சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1951.
19. வீரக் கண்ணகி, ம. பொ., சிவஞானம், இன்ப நிலையம், சென்னை, 1958.
20. History of Tamil Language and literature, Vaiyapuri Pillai, S., Madras, 1956.

இந்நூலாசிரியர் கலாநிதி ஆ. கந்தையா

* 'பச்சையப்பன் கல்லூரிப் படிக்கட்டும் பைந்தமிழ் பேசும்' எனப் புகழ்ந்து பாராட்டப்படும் கல்விக் கழகத்தில் டாக்டர் மு. வ. அவர்களிடம் படித்தவர்.

* இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியர் யோன் மார் அவர்களின் வழிகாட்டலிற் பத்தி இலக்கியம் பற்றி ஆய்வு மேற்கொண்டு கலாநிதிப் பட்டம் பெற்றவர். அத்துடன் இலண்டன் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறையிலே ஆராய்ச்சி உதவியாளனாகவும் பணிபுரியும் வாய்ப்பைப் பெற்றவர்.

* இவர் ஆக்கிய 'மலரும் மணமும்' என்ற நூல், வெங்க டேஸ்வரப் பல்கலைக்கழகத்தில் முதனிலை வகுப்புக்குப் பாடநூலாகப் புகழ் பெற்றது. இலக்கிய வளம், சிந்தனை வளம், கற்பனை வளம், உள்ளத்தனையது உயர்வு, செவ்வேள், Cult and Worship of Murukan, திருக் கேதீஸ்வரம், இந்து சமயம் என்னும் நூல்களின் ஆசிரியரும் ஆவர்.

* 1978 - 1980 ஆம் ஆண்டுகளிற் களனிப் பல்கலைக் கழகத்திலே தமிழ்த் துறைத் தலைவராகப் பணிபுரிந்துள்ளார்.

* 1984 - 1985 ஆம் ஆண்டுகளில் இவருக்குப் பொது நல நாடுகளின் பல்கலைக்கழகங்களின் ஆணைக்குழு, பிரித்தானிய திறந்த பல்கலைக்கழகத்திலே ஆய்வு மேற்கொள்வதற்குப் புலமைப்பரிசில் ஒன்றை வழங்கியது. மேலும் பாகிஸ்தான், இந்தியா, தாய்லாந்து ஆகிய நாடுகளிலுள்ள திறந்த பல்கலைக்கழகங்களைப் பார்வையிடுதற்கு யுனெஸ்கோ நிறுவனம் புலமைப்பரிசில் ஒன்றை வழங்கியது.

* கல்விச் சேவைக் குழுவிலே உறுப்பினராகவும் இலங்கை திறந்த பல்கலைக்கழகத்திற் சிரேட்ட விரிவுரையாளராகவும் பணிபுரியும் இவர், இப்போது 'ஐந்து கோடுகள்' என்ற நூல் ஒன்றை ஆக்குவதில் ஈடுபட்டுள்ளார்.